

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 146

15T1

TUẦN LỄ TỪ 7-1

ĐẾN 14-1-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH — ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS531
C74tt

BỐ LÀ ĐẠI DIỆN DÂN, CÁC CON ĐẤM BÓP CHO BỐ
TỨC LÀ PHỤC VỤ DÂN... THĂNG HUY TỐ CÁO
THẬT LÀ "MỌI RỢ" QUA!

CHỌN MẶT CỬI VÀNG

Chưa đến Tết con heo, nhưng chúng ta đã bước sang năm 1971 được một tuần. Năm nay có hai cuộc bầu cử quan trọng. Chỉ còn mấy tháng nữa, đã phải bầu lại dân biểu, và một tháng sau đó, bầu lại Tổng Thống và Phó Tổng Thống.

Trong ba năm qua, mở đầu của nền đệ nhị Cộng Hòa, dân chúng đã thất vọng quá nhiều về các đại diện dân cử.

Thất vọng một phần về Tổng Thống và Phó Tổng Thống.

Khẩu hiệu tranh cử của liên

danh dân chủ của hai tướng Thiệu Kỳ là :

- Xây dựng dân chủ
- Cải tạo Xã Hội, và
- Giải quyết chiến tranh.

Về dân chủ, chẳng thấy dân chủ thực sự đâu, mà chỉ thấy hỗn loạn. Báo chí hết kiểm duyệt công khai đến kiểm duyệt trả hình.

Xã hội vẫn còn đầy dẫy tệ đoan tham nhũng, và bất công.

Chiến tranh vẫn chưa được giải quyết dứt khoát, mà đường lối giải quyết cũng rất mờ mịt, thay đổi bất thường, từ chỗ không thèm nói chuyện với

MTGP đến chỗ sẵn sàng nói bất cứ chuyện gì, và bất cứ ở đâu.

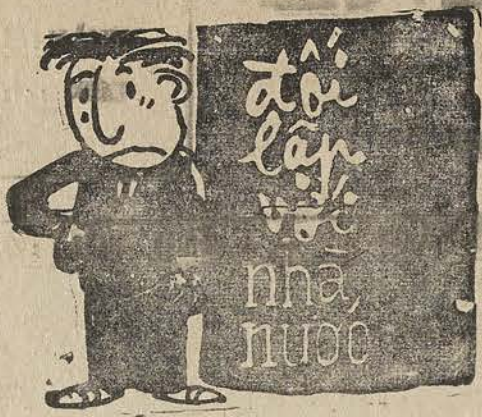
Nhưng người ta thất vọng nhiều nhất là các đại diện dân cử bên lập pháp. Nghị sĩ lười đi họp, chửi nhau, tố nhau thậm tệ vì chia ghế không đều.

Dân biểu thi hết cỡ nói : đủ mọi chuyện bàn thiu mà chỉ kể lại cũng đã ngược miệng. Ấy thế mà còn mấy tháng trước khi hết nhiệm kỳ, đã nhắm mắt, bắt cổ làm sĩ tự tăng lương

lên tới 134.000đ mỗi tháng.

Sở dĩ có sự thất vọng kể trên, vì trong quá khứ, cử tri đã không thận trọng mỗi khi xức dụng lá phiếu. Vì cầu thả, không chọn đúng mặt xứng đáng, nên mới khổ.

Vì lẽ đó, Con Ong đã quyết định đánh lớn trong mấy cuộc bầu cử 1971. Nhất là cuộc bầu cử dân biểu. Con Ong sẽ phanh phui tất cả mọi bề bối những kẻ bề bớ sắp tái ứng cử, để dân biết mà tránh

Công nhân sở Mỹ

Khi Quân đội Đồng Minh, nói trắng ra là khi quân đội Mỹ, rút hết ra khỏi VN, sẽ có ít nhất là khoảng 50.000 người làm đủ thứ dịch vụ cho Mỹ bị mất việc. Quân đội Mỹ hiện chỉ mới rút có một nửa quân số nhưng nhiều hãng thầu lớn của họ đã ngừng công tác, tức là ngừng đổ tiền vào VN, tương lai của những gia đình từ nhiều năm nay sống nhờ sự có mặt của Mỹ đang đi vào một chu kỳ đen tối chưa thấy có lối thoát.

Đến bây giờ người ta mới bàn tán đến số phận của những người Việt làm công cho Mỹ là quá muộn. Lỗi nặng nhất là ở những người cầm quyền của ta. Đáng lý ra người cầm quyền của ta phải nắm lấy việc cung cấp công nhân làm dịch vụ cho Quân đội Mỹ ngay từ đầu, ngay từ khi quân Mỹ mới bắt đầu kéo vào VN, khi các công ty thầu của Mỹ mới đặt cơ sở và thuê dụng người đầu tiên làm công nhân. Như người Nhật đã làm khi quân đội Mỹ kéo vào chiếm đóng nước họ. Người Nhật biết trước những gì sẽ xảy ra nên chính phủ họ lập tức phụ trách việc tuyển mộ và cung cấp công nhân Nhật cho quân Mỹ. Số này định giá lương bổng cho công nhân của họ. Nhờ vậy, nước Nhật tránh khỏi nạn rắc rối về công nhân. Còn ở VN ta, chính phủ gần như không hay biết gì hết về việc quân đội Mỹ cần người. Các hãng thầu Mỹ các cơ sở quân sự Mỹ tự do tuyển công nhân, và họ trả lương thật cao so với giá biểu lương bổng của công tư chức VN. Nhiều công tư chức VN đã tự ý nghỉ việc để đi làm cho Mỹ lấy lương cao hơn.

Đời hỏi Bộ Lao Động phải giải quyết công ăn, việc làm cho số công nhân sở Mỹ hết được Mỹ dùng là một đời hỏi khôi hài, là để cao vai trò của ông Đàm Sĩ Hiến quá đáng. Không biết nắm ngay nguồn lợi cung cấp công nhân dịch vụ cho Mỹ từ đầu, bây giờ khi Mỹ rút, công nhân bị sa thải, thất nghiệp là chuyện dĩ nhiên.

Lầm lỗi lớn này chung quy chỉ tại các nhà lãnh đạo V.N. đã không tiên liệu như người Nhật.

Công, tội

Y Khoa Đại Học đường của Tiểu Bang Wisconsin, Huê Kỳ vừa mãn một cuộc kiểm tra sức khỏe của dân Mỹ và đi đến kết luận: Hiện Mỹ Quốc có 60 triệu công dân quá mập bự và đây là một hiểm họa trầm trọng cho tương lai dân tộc này. Vì những kẻ đó quá nhiều chất béo, thịt cá, bơ sữa trở thành mập bự và hay đau yếu, đáng kể nhất và tai hại nhất là những kẻ thân xác mập bự hay chán đời, mắc bệnh ảo não, bị quan v.v...

Thì ra nhiều thịt cá tai hại quá xá. Không ăn thịt cá, hoặc không có mà ăn, đắt quá không ăn nổi — như dân Giao Chi ta trong những ngày đen sì, đen sịt của thời kỳ Song Hành này mà lại hóa ra tốt. Vì không ăn thịt cá, chỉ ăn toàn rau dưa hoặc cơm với muối, dân Giao Chi sẽ không có tên nào mắc bệnh mập bự ảo não, chán đời cả, toàn dân sẽ gầy nhom, sẽ ốm tong, ốm teo và dân tộc Giao Chi sẽ khỏe như Vàm, sẽ thông minh và sẽ vượt xa dân tộc Mỹ trong thời gian vài chục năm sắp tới.

Và người có công gây ra tình trạng «dân Giao Chi ăn không nổi thịt cá» hiện nay là Tổng Ngọc, như vậy là với tương lai gầy nhom của dân tộc, Tổng Ngọc có công lớn. Tổng Ngọc đáng được tuyên dương công trạng chứ không thể bị đe dọa «...vác mặt ra đường, bị dân chúng trông thấy, sùm lại uỳnh đôn hội chợ, học ra cả đống kiếm ước chua lôm».

Vô tư mà nói, đồ hết công tội tạo ra tình trạng song hành vật giá đắt đỏ khủng khiếp này lên đầu Tổng Ngọc là việc gương ép, hoặc là oan, hoặc là làm đương sự khoái ti. Vì chính sách kinh tế này là của chánh phủ, nói đúng ra là của Tổng Thống, Tổng Ngọc chỉ là người thừa hành, là kẻ do đầu chịu bóng, hoặc đưa mặt ra chịu chửi chửi bị chửi, đương sự càng khoái ti. Đương sự có dịp rầu rầu tả oán với thượng cấp — «Vi em làm theo chỉ thị của ông, nên em bị chúng ghét, chúng chửi em quá...» Thượng cấp của đương sự thấy đàn em chịu chửi thay mình, tất sẽ vô về, an ủi đôi câu, đương sự sẽ được đều đáp bằng vài món bổng lộc...

Do đó, chúng tôi nghĩ rằng nếu nhân đàn mà sùm lại uỳnh Tổng Ngọc tức là làm tốt cho sự nghiệp của đương sự, làm cho cái ghế Tổng Trưởng của đương sự càng vững trong chế độ đệ nhị cộng huê này vậy.

Đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

LỤC XI

Truyện dài tham nhũng

Sau khi xâm mình ôm lưudan đời tự sát trước cửa Hạ nghị viện để tố một hơi tới bốn ông tướng về tội ăn uống kém vệ sinh, nay có nhiều triệu chứng vừa điển hình vừa cụ thể cho thấy rằng chàng quan tư lang tây Phạm văn Lương sắp có châu lãnh đủ vì những chứng phản phong của... đối phương.

Lẽ dĩ nhiên những chứng phản phong này phải ác liệt ghê lắm. Và nhân vật xuất chương kỳ này không thể ai khác ngoài những «cao thủ» bị tố hoặc các tay chân bộ hạ thân tín của chính những cao thủ đó.

Bằng chứng là tuần rồi, một «y sĩ chưa già» đã công khai tố chàng quan tư lang tây họ Phạm, tới mười sáu tội danh, từ những tội nhỏ bé hoàn toàn thuộc về đời công. Đọc xong bản tội trạng vĩ đại này đến đứa con nít lên ba cũng phải rùng mình té đái chứ đừng nói chỉ đến bọn sồn sồn như nhóm Con Ong. Hóa nên bữa đó nhóm Con Cag đã phải đồng loạt đi thay quần, cay cú hết sức.

Tuy nhiên vì trung thành với chủ trương tuyệt đối vô tư, nhóm Con Ong vẫn cương quyết không bênh ai bỏ ai. Vụ bốn ông tướng bị tố ăn bần hãy để đấy, bao giờ đen trắng rõ ràng rồi tỏ thái độ cũng còn kịp chán. Cũng như bản tội trạng vĩ đại của ông «y sĩ chưa già» nào đó gán cho chàng quan tư lang tây Phạm văn Lương kể trên cũng vậy, nhóm Con Ong cũng tam gác một bên chờ thời gian và công luận thẩm định đúng hay sai, nhiên hậu sẽ bốc thơm hay bốc thối vẫn còn kịp chán.

Nâng bi xếp lỏa lỏa quá Như trên vừa nói, nhóm Con Ong hoàn toàn giữ thái độ vô tư trong vụ tố tham nhũng của quan tư lang tây Phạm văn Lương và... phần tố tham nhũng của người «y sĩ chưa già» nào đó.

Thế nhưng vô tư không có nghĩa là không có quyền bàn luận để tìm hiểu sự thực. Vì dù sao nhóm Con Ong cũng là một nhóm công dân trong khối mười tám triệu công dân của nước cộng hòa Giao Chi bây giờ.

Bởi vậy, nhóm Con Ong đã lần lượt đọc rất kỹ bản tội trạng dài lê thê của người «y sĩ chưa già» buộc cho quan tư Phạm văn Lương, và đã nhận xét được mấy điểm thú vị dưới đây:

Xuyên qua 16 tội danh mà «y sĩ chưa già» nêu ra trong bản tội trạng người đọc có cảm tưởng rằng giữa «y sĩ chưa già» và quan tư Phạm văn Lương chắc phải là một «cặp bài chung» từ lâu lắm, mặc dầu tác giả đã khôn khéo rào đón «chưa hề biết mặt nhau» và «chỉ tìm hiểu đương sự qua những người khác». Vì nếu không là chỗ thân tình thì sao trong một thời gian ngắn người «y sĩ chưa già» đã có thể «điều tra khám phá» được tất cả cuộc đời ái tình sự nghiệp của Phạm văn Lương để rồi đúc kết thành bản tội trạng vĩ đại đến như vậy? Thậm chí cả lúc «y sĩ Lương đại tiện trong cầu tiêu người «y sĩ chưa già» cũng khám phá được ra rằng đương sự đã chùi kit bằng thứ giấy gì (tội danh thứ 13) thì đủ rõ.

Trong tội danh thứ 16, người «y sĩ chưa già» đã tự động kể lể dùm không biết bao nhiêu là ơn nghĩa của «y sĩ» đối với y sĩ Phạm văn Lương, để cuối cùng hùng dũng kết án bạn đồng nghiệp là đầu óc tí hiểm nhỏ nhen, sa địch, ăn cháo đá bát, vẩn vẩn và vẩn vẩn...

Đọc xong cái điều khoản tội trạng này, người đọc cũng lại có cảm tưởng rằng người «y sĩ chưa già» muốn nâng bi kiểm điểm với xếp quá chừng, vì lẽ để hiểu chính quan tư lang tây kim cương kim xếp chúa Quân y Vũ Ngọc Hoàn chính là một trong bốn ông tướng bị y sĩ Lương tố cáo tội ăn uống mất vệ sinh.

Hóa nên dù cương quyết giữ thái độ vô tư, nhóm Con Ong vẫn không thể nào tránh được một sự mỉa mai trước hành động nâng bi xếp chúa lỏa lỏa quá mức của người «y sĩ chưa già» nọ.

Tóm tắt lại, nhóm Con Ong thành thực bày tỏ một vài cảm nghĩ riêng với người «y sĩ chưa già», tác giả bản tội trạng vĩ đại về quan tư lang tây Phạm văn Lương như sau:

— Nếu quả không phải là chỗ thân tình từ trước với quan tư Lương, thì với tài «điều tra khám phá» bén nhạy tưởng tăn như thế, người «y sĩ chưa già» nên chọn nghề khác, chẳng hạn nạp đơn xin mãn ở «tổng nha bạn dân», chắc chắn sẽ hạp với khả năng hơn là hành nghề thầy thuốc lụy miệng thiến hạ.

Muốn nâng bi Xếp để kiểm điểm không thiếu gì cách, đừng đại dốt diễn tả úp úp mở mở mà hóa vô tình «bóp bi» xếp không chừng, thiên hạ rất dễ hiểu lầm chính xếp đưa ngăm tài liệu cho mà «đánh» thì đúng là tai hại bạc tí vậy.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Tuần rồi nhân dịp «Happy New Year», bốn toán lang dư Đờ Chơi Đề Chọc bỗng nổi hứng kéo nhau đi nhót lậu tung bưng. Kết quả là đến bữa nay vẫn còn một phở râu tôm, nên cả bốn toán đều xin bỏ cuộc để đi tắm hơi và đầm bóp lấy lại sức. Ban tổ chức mò ra mấy cái công trường và được bốn toán mới toanh đem về cho nháp cuộc. Đó là các toán :

- Mọi Rợ
- Hàng Tôm, Hàng Cá
- Bịp Bợm
- Cù Lằn

Theo như lời giới thiệu của Ban tổ chức, thì hai toán Mọi Rợ và Hàng Tôm Hàng Cá được thành lập sau vụ ăn miếng trả miếng giữa ông Tổng Ngọc và một vài cụ Thượng. Còn hai toán Bịp Bợm và Cù Lằn được khai sinh sau khi người ta phát giác ra cô Ba Xí là «Công Chúa giả» và Martine 2 mới thực là ái nữ của ông Tổng Tông Bokassa. Toán Bịp Bợm có đặc điểm nổi bật là mũi lỗ mắt xanh, còn toán Cù Lằn thì ù ù cạc cạc, người ta vừa mới báo là thứ thiết đã «uỳnh» liền, rồi báo giả cũng «này» luôn, có tai có mắt cũng như không...

Ông nào lịch sự, văn minh ?

HỎI.— Quý vị làm ơn nhận xét dùm : giữa ba ông Nghị Đạt, Nghị Oành, và Tổng Ngọc, ông nào «lịch sự, văn minh» hơn cả ?

MỌI RỢ.— Ai lịch sự văn minh nhất thì chưa biết, nhưng chắc chắn không phải là ông Tổng Ngọc, vì nếu ông ta có được đức tính đó, thiên hạ đã không dám báo là «dân chúng trông thấy sẽ uỳnh thấy mồ»

HÀNG TÔM HÀNG CÁ.— Kể đó cũng không

đề là ông Nghị Đạt, một người đã phan ra những lời lẽ được mô tả là «kêu gọi thú tính».

BỊP BỢM.— Nếu hai ông trên không xứng đáng thì đương nhiên ông Nghị Oành còn lại sẽ đoạt giải.

CÙ LẦN.— Toán Bịp Bợm đã nói vậy là đúng rồi. Tụi tôi không có ý kiến gì khác.

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết ! Ông Nghị Oành chưa chắc đã qua mặt được hai ông kia. Chẳng tin, quý vị cứ gặp ông Tổng Ngọc mà hỏi !

Nên giải quyết sao với cô Ba Xí ?

HỎI.— Bây giờ mới lời ra có Ba Xí là «Công Chúa giả», cô Martine 2 mới đích thực là con ông Tổng Tông Bokassa. Theo quý vị, nên giải quyết cô Ba Xí như thế nào cho phải lẽ ?

MỌI RỢ.— Có khó gì ! Chỉ việc cho cô ta một năm hết xoàn rồi đưa về Xóm Gà, cô ta cũng đủ sướng chán !

HÀNG TÔM HÀNG CÁ.— Không được, giải pháp đó mọi rợ quá ! Đúng ra, ông Tổng Tông Bokassa nên cho cô ta sang Pháp du học. Thế nào sau này cô Ba Xí cũng sẽ ở lì lại đây, khỏi có về nước đi !

BỊP BỢM.— Cứ việc giao cô ta cho mẹ sư Tổng lãnh sự Phú Lăng Sa mà bắt đền. Ai bảo bây đặt ra để bịp người ta, bây giờ ráng mà lãnh đủ.

CÙ LẦN.— Phải đấy ! Và nếu mấy ông Phú Lăng Sa không nhận thì gả quách cho mấy ông Phi Châu sư vụ của cái Bộ Ngó Ngán đó. Mấy cha này nghe nói cũng ăn có dư lắm mà !

HỎI.— Nếu quý vị là ông Tổng Tông Bokassa, quý vị sẽ đền ơn thế nào với ông chủ tờ báo đã có công phát giác ra Bà Huệ 2 và Martine 2 ?

MỌI RỢ.— Việc gì phải đền ơn ? Vụ này ai lại không biết là Xija chơi Đờ Bò, tờ báo bắt quá chỉ là một công cụ. Nếu cần phải đền ơn, có lẽ nên kiếm ngay mấy ông Xija mà đền.

— Góc chân lên ghế nhiều nhất : Trần thị Hoa tự Phấn

- Ngủ gục nhiều nhất : Nguyễn thượng Đồng
- To hống nhất : Nguyễn trọng Nho
- Lập dị nhất : Hồ hữu Tường
- Ngông nghênh nhất : Phạm duy Tuệ
- Lùn đồng hạng : Phan xuân Huy—Nguyễn minh Đăng

— Đánh đấm nhiều nhất : Lê tài Hòa

Sức Mấy thấy các ký giả HV vẫn còn thiếu sót. Đáng lẽ phải bầu thêm một ký lục nữa, là :

— Xin được nhiều phiếu nhất : Đức Thánh Trần.

Trên đây là khúc phim sáo lại của nhật Báo Hòa Bình, Con Ông sẽ làm công việc sưu tầm đây đủ danh sách để điền mặt chỉ tên những thắng hèn trong suốt nhiệm kỳ của các «quan» Dân biểu để có dịp độc giả lựa chọn người đại diện kỳ bầu cử vào tháng 7-71 tới đây.

Lời giáo huấn tên phan bạn

Anh em chửi bới nhau là điều đáng tiếc. Nhưng không phải vì thế mà dung thứ những tên đốn mặt trong gia đình. Nó cần được dạy dỗ nghiêm khắc và nếu cần, còn phải từ nữa. Có thể chính mình mới sạch để còn quét hết bọn đều cang ở xã hội này.

Vậy, đây là những lời dạy dỗ một tên vô lại trong nhà. Dạy để cho nó khá hơn, để cho nó khỏi làm những điều tội lỗi, xấu xa.

Đừng vong ân bội nghĩa

Sở dĩ phải nói điều này vì chính nó là một tên vong ân bội nghĩa. Biết bao nhiêu người giúp nó, cứu mạng nó từ một thằng đói rách, khốn khổ, đến khi khá giả, có ăn có mặc, có đôi chút tiếng tăm, lập tức nó chửi lại ân nhân. Những ân nhân đó, không nói ra nhưng nó phải biết là những ai. Con chó còn trung thành, biết ơn người với chủ nó tự nhận là hơn loài chó nhưng lại phan chủ,

HÀNG TÔM, HÀNG CÁ.— Không nên. Văn biết mặt trái của câu chuyện là như vậy, nhưng bề ngoài ta cứ phải coi như tờ báo ấy là ân nhân của ông Tổng Tông Bokassa đi ! Nếu ở vào địa vị ông này, tụi tôi sẽ gửi tặng ông chủ báo một túi hết xoàn.

BỊP BỢM.— Tặng hết xoàn thì chỉ có bà chủ báo khoái, chứ ông chủ báo đâu có nước non gì ? Tại sao lại không mời luôn cả hai vợ chồng ông ta đi ngao du sơn thủy xứ Trung Phi một chuyến, có phải hách hơn không ?

CÙ LẦN.— Nghe nói ông chủ báo của chúng ta cũng không mấy ham đi chơi xa, vì đi xa không xoay ra cái món như cầu cần thiết, phiền lắm ! Tốt nhất, cứ gửi tặng đều đều cái «khoản» đó là đẹp hơn cả.

BAN GIÁM KHẢO.— Đáng! Cù Lằn 5 điểm !

Cụ Chủ Tịch và cậu con trai ?

HỎI.— Để biết tại sao Cụ Chủ Tịch Xe Đò mấy lần đi công du nước ngoài cũng đều dắt theo cậu con trai Thiếu tá ?

MỌI RỢ.— Ủi dào, ở cái xứ này cứ một người làm quan thì cả họ được nhờ ý mà !

HÀNG TÔM HÀNG CÁ.— Ồ ! Hơi đâu chễm chễm vô đời tư của người ta ? Cụ ấy dắt con cụ ấy đi chứ đâu có dắt con mình mà lo ?

BỊP BỢM.— Có thể trong những chuyến đi này có áp phe áp phỉc gì đây. Áp phe thì chỉ nên bàn với con cái trong nhà, chứ bàn với người ngoài để lộ lắm.

CÙ LẦN.— Đừng nên đa nghi như Tào Tháo chứ ! Cụ ấy già cả cần có người đầm bóp. Con cái đầm bóp dù sao cũng tiện hơn, chứ bắt các đàn biểu khác hầu hạ, đâu có được ?

BAN GIÁM KHẢO.— Lại trật hết. Còn có 100 mét nữa đến Hòa Bình, nên Quân Đội ta rảnh rang, dư sĩ quan !

như vậy còn hơn gì ! Trong trường hợp này, nếu còn chút lương tri và tự trọng, nó phải biết nó không đáng sống nữa. Vì nó hết chỗ xếp loại rồi. Nó không đáng ngửa mặt nhìn trời, nhìn người nữa !

Đừng hợm hình

Thái độ hợm hình, tự kiêu, tự đại là một thái độ vô cùng đáng ghét. Trên đời này, không ai tài giỏi hơn ai. Minh giỏi thì có kẻ khác giỏi hơn. Và lại, viết lách được đôi chút chữ nghĩa chữ bới lem nhem vị tất đã là giỏi. Lẽ ra, nó phải biết điều đó để đứng lên mặt kiêu căng, coi thường mọi người, tưởng mình là «bổ» của thiên hạ.

Phải chọn bạn mà chơi

Ghét thái độ kiêu căng, tự mãn, anh em trong làng báo, trong giới văn nghệ không chơi với nó. Nó quay ra kết bạn với một vài tên vô lại như nó trong những nghề nghiệp khác. Những tên này cũng nổi tiếng là điểm danh, lưu manh, lừa thầy phan bạn. Thậm chí có tên đã báo người tới bắt chính một anh em đang cộng tác với mình giúp đỡ mình. Tên này là một đàn biểu bản nhất nước, hết chạy cửa trước lại ra cửa sau, hết thầy thầy con con với ông Tâm Châu lại môn men tới nâng vạt áo ông Tri Quang. Hẳn bản đến nỗi những anh em trẻ tranh đấu với hắn trước đây phải xa lánh hết phải ghê tởm...

Nó đã chơi với những thằng bạn như thế vì chúng cùng loại với nhau. Chúng bênh vực nhau, chia cho nhau tiền bạc, viết bài béc nhau là những vua lên đường, xuống đường. Những anh em trẻ đang tranh đấu hiện tại cảm thấy ngỡ ngàng trước hiện tượng ấy. Những anh em đã từng tranh đấu trước thì xót xa, túi hồ khi có những tên vô liêm sĩ trong hàng ngũ mình, mặc dù chúng đã bị loại bị coi như những con chiên ghê cần xa lánh. Có lẽ một khi hết thời, chúng sẽ chẳng còn nắm đất để chôn.

QUẠT MỒ

Kỷ lục

Sáng 31-12, một buổi sáng cuối năm tại Hạ viện, trong lúc buồn tẻ, các ký giả Hạ viện đã tổ chức một cuộc bầu cử, chọn các Dân biểu giữ kỷ lục trong năm về nhiều bộ môn.

Sau đây là kết quả. Trong số những DB giữ kỷ lục, có nhiều người quen biết Sức Mấy, nhưng vì tôn trọng kết quả bầu cử của các ký giả, xin cho đăng nguyên văn như sau :

- Dễ thương nhất : Ngô v Hiếu
- Dễ ghét nhất : Không trung Lưu, Nguyễn trọng Nho
- Đáng dẫn nhất : Hồ v Minh
- Nham nhở nhất : Lê v Diện
- Phát biểu nhiều nhất : Nguyễn v Phương—Phan xuân Huy
- Im lặng nhất : Nguyễn thượng Đồng
- Đẹp trai nhất : Nguyễn bá Lương (già còn được mê)
- Xí nhất : Phạm tấn Nho
- Trưởng khối mạnh nhất : Nguyễn v Tho
- Trưởng khối yếu nhất : Danh Cường
- Ăn diện keng nhất : Đỗ trọng Nguyễn
- Quần áo bê bối nhất : Nguyễn thượng

Đồng

— Mang tai tiếng nhiều nhất : Nguyễn văn

Chính

- Mập nhất : Bà Trần kim Thoa
- Ốm nhất : Đỗ tiến Hóa
- Xạo nhất : Lê quang Hiền

MAGNANTYL

THUỐC BỔ DƯỠNG TOÀN HẢO NHẤT

- CƠ THỂ SUY NHƯỢC BIẾNG ĂN—CHẬM LỚN—GẦY ỒM
- THỜI KỲ DƯỠNG BỆNH

Hộp 20 ống uống — Ống 60 viên bọc đường

VIỆN BÀO CHẾ SOLAC

ĐẠI LÝ ĐẠI ĐỘC QUYỀN O.P.V. 34, NGUYỄN HUỆ SAIGON

Nơi mua sắm LÝ TƯỞNG của các giới có đồng lương cố định :

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

Tướng quân y xác nhận mình có lem nhem tí tình

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

ngày thường vẫn bô bô cái miệng thương lính, nhưng
**cóc có mống db, nghị ngợm nào đến
dự đêm văn nghệ C.M.X lính tại Ritz**

● **Tướng Bà Trần văn Trung nức nở khen thiên tài ta Phạm
Duy khi anh đổ hết tâm hồn vào chiếc mi-cô-rô trong ánh
đèn xanh đỏ, lập lòe.**

SÈ GÈNH (Tin Độc):
Đêm 5-1 vừa rồi bọn C.O đã
cộng tác với nhà hàng Ritz,
tổ chức một đêm văn nghệ
đặc biệt CMX chiến sĩ. Thoạt
đầu ngỡ rằng Phó Vương
Anamta sẽ tới dự, bọn C.O
vả tên Jo-Marcel đã mừng hí
hửng vì nghĩ rằng sẽ vô
được món sộp cho anh em
lính. Nào ngờ đến phút chót
ban tổ chức... đau đớn hay
tin Phó Vương cóc lại được
vớ lý do, dĩ nhiên là lý do
kỹ thuật!

Ngoài Phó Vương Anamta,
các ông Tổng Bộ Trưởng,
cũng như các dân biểu, nghị
ngợm cũng cóc có mống nào
tới tham dự. Chắc hẳn các
vị này không ưa... ồn ào, nên

chỉ thích đi vào ngày thường
mà thôi. Tuy nhiên đêm văn
nghệ CMX Chiến Sĩ vẫn
thơm phưng phức vì sự có
mặt của ông bà TT Trung
cựu tướng Trần văn Đôn, bà
đb Trần Quý Phong, Tướng
L.Q. Thi, ông Trần Đức Ước
(đại diện nhóm CTKN) cùng
nhiều thân hữu của Con Ong.

Đặc biệt trong đêm văn
nghệ này, nhạc sĩ Phạm Đình
Chương nhà hàng ĐMH
đã bay bướm làm một màn
tặng hoa cho ca sĩ L.T để L.T
thêm hứng, hát chết thôi cho
lính. Ngoài ra nhạc sĩ tài danh
trên còn ký sổ vàng 20 xin
đề tặng lính. C.O xin thay
mặt anh em lính, bốc thơm

thật lực ông ngửa phi đường
xa, đường xa...

Nói về những ca nhạc sĩ
trong đêm văn nghệ trên, quả
thực là khó nói, vì bốc thơm
gà nhà thì kỹ cực quá. Với
lại, khen cỡ Phạm Duy, Lê
Thu, Thanh Lan, Anh Khoa,
Mỹ Thê, ban Bốn Phương...
thì có khác nào làm cái công
việc khen Phò Mã tốt áo. Có
điều ai cũng phải nhận thấy
là tất cả những ca nhạc sĩ
tham dự Đêm văn nghệ
CMX Lính tại Ritz đều đã
hết mình chơi xả láng. Nhất là
ông già Noel Phạm Duy đã
trình diễn liên tiếp nhiều bản
nhạc thật độc đáo, khiến phụ
nhân Thiếu tướng Trung
phải thốt: "Phạm Duy phải
được giới thiệu là mầm non ca
sĩ mới đúng, vì ông tuy già
nhưng trình diễn quá hăng say
và duyên dáng".

Muốn ứng cử vào Hạ viện phải có chữ ký giới thiệu?

SÈ GÈNH (Tin Độc):
Mấy hôm nay Viện Tai Tiếng
đã bàn cãi kịch liệt về Dự Luật
Bầu Cử Viện Dưới trong năm
71 tới. Theo chỗ thăm dò của
phái viên Con Ong, thì những
ông dân biểu gặp rất nhiều
khó khăn trong việc bàn về
những điều khoản trong dự
luật. Nếu thông qua những
điều khoản có nội dung cấm
loạn những ứng cử viên có
thành tích lưỡng gat, buôn
lậu, ăn cắp, thì chắc chắn
trong số dân biểu hiện
tại sẽ có rất
nhiều ông bị loại. Còn nếu
chấp thuận thì bêu cóc chịu
được. Cái khó khăn nữa là
đủ có thông qua những điều
khoản trên, đa số các dân
biểu cũng khó ăn trong kỳ
bầu cử tới vì phần lớn dân
chúng đều đã chán ngấy,

những kẻ bán thiu, bị thít,
thuộc loại gọi là bảo vàng.
Trong khi đó thì những ứng
cử viên trong sạch chưa hề
có những thành tích xấu xa,
sẽ không hiểm trong kỳ bầu
cử tới.

Bọn C.O nghe đâu một
số dân biểu đang cố gắng vận
động để... để ra một điều
khoản bắt buộc mỗi ứng cử
viên dân biểu phải có... chữ
ký giới thiệu của ông Bộ
Trưởng Bộ Liên Lạc với Quốc
Hội, hoặc của Chánh Phó
Vương Anamta.

Nếu điều khoản trên có
thực, thì chắc khó có ứng cử
viên nào lọt được vào Hạ
Viện. Cũng như với điều 10,
khoản 7 trong dự luật bầu
cử TT, Phó Tổng Thống...
khó có UCV nào mà lọt được
vào... Đình Kẽm Gai.

BÁO MỚI:

Con Ong vừa nhận được

Tuần báo PHỤ NỮ VIỆT

do nữ ký giả PHƯƠNG THẢO làm chủ nhiệm.
Số ra mắt là số Giải Phàm Xuân Tân Hợi, bìa rực rỡ,
gồm nhiều cây bút có tiếng.
PHỤ NỮ VIỆT từ số tân niên là tuần báo ra ngày thứ
sáu mỗi tuần.

Tìm đọc TUYÊN TẬP MÙA XUÂN TÂN HỢI

HIỆN TƯỢNG PHÁT HÀNH NGÀY 11-1-71

● **Công nhận Quan Tư Tu Bíp
Lương tổ đúng vài điều, nên rất
có thể ông xếp Tu Bíp nhà choang
sẽ... rớt nước mắt, về vườn!**

SÈ GÈNH (Tin Độc) Thoạt
đầu khi Tu Bíp sạch Hà
Thúc Nhơn thất vọng trước
bọn ăn bản, đến đối phải
nổi loạn và về quê một cách
tức tưởi... thì người ta bắt
đầu chú ý đến cái Cục Quân
Y của ông Trưởng Vũ Ngọc
Hoàn. Bao nhiêu chuyện lem
nhem liên hệ đến Cục Quân
Y cũng đã được làng báo
Anamta phanh phui kỹ lưỡng.
Cáinh xếp chúa Tu Bíp Nhà
Choang cũng bị một vài tờ
báo đem lược, nhưng không
hiều sao đang lược thì bết bị
tắt ngúm, nên xếp chúa Tu
Bíp Nhà Choang không bị
chín.

Tưởng rằng, những chuyện
lem nhem ở Cục Quân Y (một
nơi có đầy thuốc sát trùng,
nhưng lại... quá nhiều vi
trùng) cũng theo thịt xương
rũm mục của Tu Bíp sạch
Hà Thúc Nhơn mà tan rã
theo cát bụi. Không ngờ vì
Tu Bíp sạch Hà Thúc Nhơn
chết phải giờ thiêng nên mới
khiến xui Quan Tư Tu Bíp
Phạm văn Lương, bỗng dưng
đùng đùng ôm 4 quả tạc
đạn đến Hạ Viện, đòi gấp cho
được Quốc Vương Anamta
để phanh phui những chuyện
bẩn thiu, cũng như lột mặt
 nạ những ông nhớn ăn uống
đớp hít trái phép về sinh.

Kỳ này, một trong những
ông nhớn bị khiêng ra lược
vẫn là ông Xếp Chúa Tu Bíp
Nhà Choang. Theo một nguồn
tin mới tiết lộ, thì mới đây
Tướng Hoàn vừa diện kiến
Trung Tướng Tổng Trưởng
Quốc Phòng và trong cuộc...
trình diễn này, Tướng Hoàn
xác nhận Quan Tư Tu Bíp
Lương đã tổ đúng vài điều.

Cũng theo nguồn tin trên
thì vì việc ông Hoàn nhìn
nhận có lem nhem tí tình nên
rất có thể sẽ bị cho về vườn
trong nay mai?

Có tin gì mới lạ, C.O sẽ
loan tiếp trong nay mai.

THÔNG CÁO CỦA SỞ THUẾ

Tổng Nha Song Hành và
Kiếm Ước vừa ra thông cáo,
một cái thông cáo hách xì
xăng, rằng: đũa nào, dù nhà
giàu, nhà nghèo mà chậm
đóng thuế quá 41 ngày, nhà
cửa sẽ bị bắt giữ, nói theo
cách tòa án, sẽ bị tịch thu.
Thông cáo như thế rất
quyết liệt, nhiều anh nhà
giàu quen hút máu, trước
thông cáo này sẽ phải nhả ra,
nhưng với những anh nhà
nghèo, tin này đang làm méo
mặt họ sau hai quả Kiếm Ước
và Song Hành.

Trước nguồn tin này,
những người quen suy luận
về luật tắc ở Annam ta đã
thờ dài với nhau. Thờ dài
không phải vì luật tịch thu
đã ra đời mà thờ dài vì tin
tưởng rồi đây sẽ khó thấy
có cái vụ tịch thu. Nói gần
và rõ ra là họ nghĩ các ông
sở thuế đang hồ lớn một cái
luật để trong đen tối, rồi sẽ
xuê xoa với những đũa tiền
rừng bạc bẽ.

Luật vừa ban ra đã có
kết luận của người dân, ông
sở thuế chắc không bằng lòng,
nhưng các ông chỉ có một
cách để chứng tỏ là các ông
đứng hồ lớn luật tắc để... sẽ
chỉ làm hồ thêm da thịt của
những kẻ đang vất vưởng
vì các sắc thuế lê lười của
các ông.

rao vặt • rao vặt • rao vặt

BÁN chữ ký với giá phải
chăng cho vị nào muốn ứng
cử Tổng Thống vào năm 1971.
Bớt 50 phần trăm cho khách
hàng... Nhà Nước.

Xin liên lạc với nhóm Dân
Biểu thông qua điều 10,
khoản 7.

CẦN MUA lại một ít
xuong bà lá để di chuyển
trên "khúc sông" nằm trong
Cư Xá Sĩ Quan Chí Hòa.

Hỏi Thiếu Tướng K.
Trưởng Trại ngoài giờ làm
việc.

DỪ DỪNG một số sự vụ
lệnh. Bán lại cho những ai
muốn đi du hí ở ngoại quốc
do ngân quỹ Viện Tai Tiếng
đài thọ.

Hỏi Chủ Tịch Nguyễn Bất
Lương. Miễn trưng gian.

DẠY hàm thụ môn võ Cử
Sám. Cam đoan chỉ đảm một
phát là địch thủ ngòm củ tí.

Xin hỏi Thiếu Tá Xuân, gần
nhà thờ Đức Bà.

Sắp Mờ Bình Khang, cần

rất nhiều Chị em ta tuổi từ
16 đến 30. Ưu tiên cho
những cô không mắc bệnh
gang mai, lậu mù.

Liên lạc với Nữ Hoàng
Nin Đé, Viện Tai Tiếng.

Muốn chương mặt... met
ra bất cứ đám quay phim
chụp ảnh nào, để dân chúng
nhớ mặt, với hy vọng kiếm
được phiếu cho kỳ bầu cử
Viện Tai Tiếng năm tới. Nếu
cần, nhận đóng cả phim
"Cu-Soong".

Hỏi nhóm dân biểu, nghị
ngợm thích khoe mặt... met.

TÌM CON, Trong thời
gian mài gót giầy sàng đá trên
khắp nước Anamta, tôi có đề
roi lại 1 đũa con gái da đen
như than Đước. Xin hậu tạ
cho những ai tìm được. Cám
giáo "đồ giả", cũng như cấm
ăn có.

Xin liên lạc với Tổng
Thống xu Ma Rốc.

NÓI LÃO mã chơi

Thương thay ông ngoại

Chuyện khó tin nhưng có thật đấy... có thật, và chuyện không thể nào xảy ra được đấy... xảy ra. Đó là chuyện em Martine Ba Xi Bokassa được ông Ngoại Lâm cưng như trứng mỏng, đem đi gửi ở tận nhà bà Sờ... rồi cho nhân viên ngoại giao xách vali của em đưa em lên phi cơ sang xứ Tây Đen Trung Phi cách đây chưa lâu bị giở tở ra là... giả hiệu, không phải là thứ Bokassa chính cống bà lang tởc.

Sở là mấy anh Tây Đức ở trong cái gọi là Tòa lãnh sự Phú Lăng Sa ở Ségoung làm ăn bê bối, lòng dạ bất lương. Được ông Tổng Thống Bokassa—hai mươi niên trước đây đi lính Liên Hiệp Pháp ở Đông Dương nhờ tìm dùm con gái bỏ quên ở VN từ mấy năm nay, mấy chú Lỗ này chỉ ngày ngày vào Séc Si Po Típ uống rượu, đánh te nit hoặc ngồi ở pit xin ngắm đùi non của mấy em đầm tơ chẳng chịu tìm kiếm khi mốc gi cho người ta cả? Bị thúc bách quá mấy anh tuyền hủ hoá lên rằng em này chính là tiểu thư Bokassa và gửi phốc em qua Trung Phi. Đây là hành động đánh lừa vô lương tâm, trắng trợn và gian manh đúng «marque déposée» Thực dân Phú Lăng Sa, một hành động mà trên đời này chỉ có Tây Thực Dân — và bây giờ Tàu Cộng — là có thể làm được.

Nhưng thiên bất dung gian, mẹ con em Martine thật độc báo thấy Bokassa bị giở... bỏ quá, bèn la toáng lên... Anh chủ báo từng làm giàu nhờ Cựu Chó này lại vô được vụ Tây Đen thiệt, Tây Đen thiệt. Bèn làm ồn lên, kết quả là... «Chính nghĩa đã thắng...» em Martine thứ hai được công nhận là thứ thiệt và được đưa lên máy bay qua Trung Phi.

Vụ Martine Bokassa chân giả có lạ lùng thật đấy nhưng xét lại cũng vẫn là chuyện thường. Có lạ lùng chăng là cái số đen của ông Ngoại Trần văn Lâm. Cái số đen của ông Ngoại đó có thể xứng đáng được gọi là một cái số đen như mồm chó, vì nó đen sì, nó đen thui, nó đen đến nỗi không còn cái gì ở trên đời này có thể đen bằng nó.

Thật vậy khi ông Trần văn Lâm còn là pharmacien, tức là bào chế sư âu dược, ông làm ăn phát tài, ông béo tốt phây phây. Nếu ông cứ theo đuổi con đường sự nghiệp pharmaceutique định mệnh đã an bài cho ông thì ta có thể coi ông là một người, sung sướng ở cõi đời này. Nhưng không. Khi đã làm giàu được với nghề bán thuốc Tây—cách đây 20 niên, ông Lâm làm chủ chung với Pharmacies Cưỡng một nhà thuốc Tây ở đường Lê Lợi, ngay sau chợ Bến Thành, tên là Pharmacie Cưỡng Lâm—ông Lâm chế nghề bán thuốc không mấy cao qui này, ông muốn trở thành chính trị gia và ông trở thành nhà chính trị. Trước hết ta thấy ông giữ chức Đại Biểu Chánh Phủ Nam Phần của Chánh Phủ Ngô Đình Diệm.

Dưới thời họ Ngô Đình trị vì xứ ta quyền hành ở cả tay... Thiêm Nhu Đại Biểu chánh phủ cũng như tất cả những chức vụ khác, chỉ có cái tên nghe thì kêu boong boong nhưng quyền hành thì chẳng có mẹ gì cả, Đại Biểu chánh phủ Trần văn Lâm chỉ được cấp có mỗi văn phòng nằm kế trong Bộ Kinh Tế bị giở (cũng có thể là ở trong Tòa Đô Sát, lâu quá rồi Gã Thâm không còn nhớ đúng) nhân viên dưới quyền chỉ có 3 người, trong số này kể cả ông... Đại Biểu phó và ông Loong Toong.

Đại Biểu Lâm an phận ngồi bần ở cái ghế đại biểu đó mãi cho đến lúc nhà Ngô bãi bỏ chức đại biểu chánh phủ này. Ta thấy ông Lâm đi làm đại sứ ở đâu đó, hoặc là về nhà nằm rù...gãi háng, nghĩa là ông tuyệt tích giang hồ một thời gian để rồi năm, sáu năm sau ngày Cổ chủ bị... chọc huyết, lại thấy ông tái xuất giang hồ và lần này giấc mộng công danh của ông thành tựu, ông được hiển đạt... ông làm đến chức Tổng Trưởng Ngoại Giao, một chức vụ mà năm ông lấy vợ, ông không hề mơ tưởng có ngày vô được !!

Cái chức Ngoại Trưởng trên do những người khác làm thì nhân nhả vô sự, Ngoại Trưởng chỉ chuyên việc hiếu hỷ, tiệc tùng, uống sam ban, hút xì gà gộc, nhưng đến thời Pharmacies Trần văn Lâm, làm Ngoại Trưởng thì nền ngoại giao bỗng dưng có nhiều chuyện rắc rối làm Ngoại Trưởng tới tâm mặt mũi. Sao Quả Tạ đi vào một chu kỳ chiếu sáng con đường công danh của ông Lâm làm cho con đường đó đầy những ổ gà và vũng trâu đầm...

• GÃ THÂM

Đồn đầu đồn thứ nhất mà ông Lâm phải lãnh đủ là sau vụ máy bay Xê Kỳ ném bom Vi Xi ở đồn điền Nimot của Tây, ông nhân danh Ngoại Trưởng, tuyên bố là chánh phủ VNCH sẽ tính việc bồi thường thiệt hại cho...Tây.Lời tuyên bố này bị ông Phó Tổng Râu Kẽm cho là ngớ ngẩn. Đầu nhất cho ông Lâm ông Phó Tổng lại chê ông ngớ ngẩn với bọn nhà báo trước mặt cậu con rề của ông, và cậu rề quí này khi thấy Xếp nặng lời si và bỏ vợ của mình như thế đã không phản đối lại đi một đường đồng ý song hành liền tù tì với Xếp là : "... Tôi cũng thấy ông ấy tuyên bố như thế là ngớ ngẩn thật..."

Ông Ngoại Ngớ Ngẩn thành danh từ đó. Để rồi đi từ bóng sao quá tạ này sang sao quá tạ khác, ông vô được vụ Martine Ba Xi. Vô được em Martine là lập được công với Tổng Thống Bokassa và làm ngoại giao mà lập được công với Nguyên thủ nước bạn là ngoại giao... cứ, ngoại giao ra gì, ngoại giao đúng sách vở, là có công với nước. Người ta thấy ông long trọng tiếp em Martine giả hiệu ở phòng khách Bộ Ngoại Giao, ông ngồi chụp hình chung mí em cho đăng báo, ông tỏ ra tế nhị và thận trọng quá cỡ thợ mộc ở việc ông gửi em vào ngủ ở nhà Bà Sờ, ông không khứng để em ngủ ở Ô ten, sợ chúng làm điều sằng bậy phạm đến thân thể... ái nữ Tổng Thống nước bạn.

Rồi ông ra thông cáo đăng báo khiêm tốn kể công đã tìm ra em Martine !!!

Cái thông cáo kể công một cách khiêm nhượng này chưa khô mực in lò canh trên các báo thì đúng một cái, ông... lăn đùng ngã ngựa, bất tỉnh nhân sự khi được tin em Martine ông hợp tác với lãnh sự Pháp gửi sang cho T.T. Bokassa là... giả niếu, TT Bokassa bị lừa ngang xương nời trăn lồi đình, đoạn giao với VNCH và đem quân sang đánh... Pháp...

Gã Thâm vốn không thù, không oán với ông nhưng thấy đường công danh của ông lận đận quá mức, thấy ông bị đời đâm tiêu, chế riều nên thương ông, khi thấy ông tìm ra được em Martine Ba Xi, đã mừng thay cho ông. Cũng trên trang báo này chính CTHĐ đã long trọng đề nghị trao Huy chương Ngoại Giao Tim Trê Lạc cho ông để tưởng thưởng công lao ông. Nhưng hồi ơi... đến cả việc tìm trê lạc ông cũng làm... thật ! Còn bệnh vực ông vào cái khổ nào nữa bị giở ?

Cần nói thêm trước khi làm Ngoại Trưởng để thành danh là ông Ngoại Ngớ Ngẩn, ông Trần văn Lâm — trước và sau khi mãn Đại Biểu Chánh phủ thời Thiêm Nhu — Còn có ngày giữ chức Đệ Trưởng Saigon và Chủ tịch Quốc Hội Lập Hội Đệ Nhất Cộng Hòa, tức là thời Cổ Nhu, Ut Trâu.

Không có chuyện gì đáng nói trong khoảng thời gian 3 năm ông giữ chức Chủ tịch QH nhà Ngô, nhưng trong thời ông làm Đệ Trưởng thì có một chuyện nho nhỏ liên can đến giới đào kép cải lương Giao Chi. Sở là với tư cách Đệ Trưởng, ông Lâm cho ra một Thông Cáo cấm đào, kếp các gánh hát không được ngủ lại trong những rạp hát nghĩa là ông quan niệm rằng rạp hát chỉ là nơi đào kếp đến hành nghề và thường dẫn đến coi chó không phải là nơi có thể ăn ngủ, dù kẻ ăn ngủ có là đào kếp.

Với thường dân, quyết định này không ảnh hưởng gì và cũng chẳng ai thêm đề ý, nhưng với đào kếp thì lại khác — tất nhiên — từ bao nhiêu năm nay đào kếp có cái truyền thống cao đẹp là hát ở đâu ngủ luôn ở đấy. Không những chỉ ngủ mà thôi, họ còn làm luôn nhiều việc khác ở đó như... đào thì để đá, kếp thì ngã bàn đèn ra hít... Nay bị Đệ Trưởng cấm ở, họ phải đi kiếm nhà ở ngoài, họ cay cú và họ chế ông... bội bạc. Hình như là trước đây trong gia đình ông có vị nào đó làm bầu gánh hát và vị này đã nuôi ông ăn học thành tài pharmacien !! Gã Thâm tình cờ đọc một bài báo trên một trang Kịch Trạng nên biết đại khái như thế !!

Mùi phú quý những phường xa mã
Bà vinh hoa lừa gã công khanh...
Qua trường hợp bị chê, bị trích của Ngoại Trưởng Trần văn Lâm, GT thấy hai câu thơ trên đây thật đúng. Làm anh bán thuốc Tây thì có tiền

nhưng không được bành với đời, làm quan để có quyền hành, để được người đời nể sợ, ca tụng. Nhưng làm quan như ông Trần văn Lâm thì quá thật... vinh, nhục không đều chút nào.

Thân danh là Ngoại Trưởng một nước mà bị thượng cấp công khai chê cho cả nước biết là «ngớ ngẩn»—dù ưng hay oan người có khí tiết và làm công việc nhất phải phản ứng bằng lời dọa từ chức. Bị thượng cấp phê bình nặng như vậy, làm sao còn thể diện để chỉ huy cấp dưới?? Khi đi ăn phải bỏ vinh hoa, người ta bỏ qua tất cả : Sao cũng được, gì cũng được, miễn được làm quan, còn được làm quan...

Nhưng nhắc lại làm quan để làm gì? Làm quan để được vinh hoa, nhưng khi làm quan là không được vinh hoa mà vẫn cứ bám riết thì... thương thay cho đương sự.

nhớ
lông
báo

• CÔNG TƯ HÀ ĐỒNG VÔ CAN

Tin Roi Tơ loan đi khắp thế giới cho biết Báo Tăng Viên Gnggenheim ở xứ xê kỳ vừa bị gỡ trộm hai bức tranh của nhà danh họa Pi Cát Sô hai bức họa này trị giá trên 100.000 đơn Mèo !!

Khi đọc báo thấy tin này, thoát đầu Công Tư HĐ có hơi sợ, sau xét đến ngày xảy ra vụ gỡ trộm là ngày 29-12 Công Tư thờ ra một hơi dài nhẹ nhõm. Vì ngày 29-12 chuyên viên khảo cổ Trương Chăm, đại diện của dân Quái Giao Chi vẫn có mặt ở Sài Gòn như vậy là với vụ gỡ trộm tranh Pi Cát Sô đó, Giao Chi ta vô can... cái danh dự đã sứt mẻ nhiều chỗ, đã rách như cái mền của dân Giao Chi, không bị rách nát thêm vì vụ gỡ trộm này.

TIỀN

Đầu năm tây, T.T. Nixon hợp báo ở oắt zin tân loan báo quyết định yêu cầu Quốc Hội Mèo — chấp thuận một ngân khoản mới để viện trợ cho lính Giao Chi đánh Cộng sản ở Kampuchia. Lý do được nêu ra là... «để tiết kiệm xương máu của người Mèo...» Tổng Thống ta nhiều lần nói là hòa bình, đến nơi, Cộng sản không chịu hòa chiến tranh cũng kết liễu, Cộng sản đã kiệt quệ mọi mặt, nói tóm lại là Cộng sản đã thua...nhưng lại có tin trong năm 71 này, sẽ gọi thêm 100.000 anh lính mới. Tất nhiên là ta phải cần thêm lính, vì ta phụ trách cả mặt trận Cam Bốt !

Chỉ cần chỉ ra tí tiền, Hoa Kỳ vẫn có mặt ở C.B mà không cần thanh niên Mỹ phải đổ máu ở đó !! Đau thật. Ai bảo tiền không mua được tất cả ?? Cái quí nhất ở cõi đời này là... máu, là... mạng sống của con người, hai thứ đó tiền còn mua được thì có thứ gì mà tiền bạc lại không mua được ?

BÓI BÙ

Sau vụ Vixi mở cuộc tổng tấn công mấy ngày Tết Mậu Thân làm cho nhà đương cuộc Việt Mỹ lăn đùng ngã ngựa vì không ngờ, không đề phòng, năm năm cứ đến ngày gần Tết, y như rằng lại có nhân vật lên tiếng báo động : «Vixi sắp đánh lớn...»

Nhưng những ông thầy bói bắt đắ dĩ này toàn bói trật. Sau lần bói trật như thế, tết con Heo năm nay CTHĐ thấy thiên hạ em rờ, đã tưởng thiên hạ chán không còn ai bói nữa. Nhưng mấy ông Mèo ở cái gọi là Bạch Cung lại vừa mới bói : Tết này có thể có Mậu Thân năm bò tu... Quân BV xâm nhập 30 phần trăm đồng hơn mức độ xâm nhập trước Tết Mậu Thân !!

Trong khi đó T.T. Đỗ Cao Tri, Tư Lệnh QK 3, cam kết năm nay dân Sê Goong được ăn Tết an lành vì Vi Xi yếu kém, sẽ liệt mọi mặt !!
Đề xem ai bói đúng, ai bói bù Tết này.

NHẬN CHO THUÊ XE CƯỚI RƯỚC DÂU VÀ DU LỊCH

với giá phải chăng, xin liên lạc :

Hãng SƠN-HẢI

86-88, Bùi Chu Saigon

Điện thoại số 23-596

Làm việc từ 7 giờ 30 đến 22 giờ 30

Kể cả ngày lễ và chủ nhật

(Tiếp theo)

Sư ông chùa Bà Banh cũng không phải là tay vừa. Nhà tu hành nghĩ thầm trong bụng: "Bá ngộ cái anh chàng này! Hắn muốn đồ chết cho mình đây. Phát biểu cái gì bị giờ? Không nhẽ lại hô hào các chủ trường nên bớt ăn bớt tiêu, bớt hết các khoản chi phí rồi lấy tiền đó mà tăng lương cho các giáo chức? Anh chủ trường nào, mặt mũi trông cũng lì lợm, trong suốt một đời người chỉ luôn luôn giao thiệp với cái chữ "thu", còn khi nói đến chữ "chi" thì không khác gì như bị người ta đâm dao con chó vào lưng. Ý kiến ấy mà đưa ra, nhất định rằng họ sẽ phản đối kịch liệt, chẳng những thế lại còn gán cho mình là cái đồ đạo đức giả nữa. Còn nếu đưa ra vấn đề tăng học phí thì bao nhiêu gánh nặng của nhà trường sẽ trút lên đầu phụ huynh học sinh. Tin này mà lọt ra ngoài thì mình sẽ là kẻ giờ đầu ra chịu phí báng trước tiên. Vậy thì hơi đầu! Ăn cái giải sanh tuya gì mà góp ý kiến!"

Nghĩ đoạn, sư ông bèn nói một cách lửng lơ, ngoài ra lại còn có ý khêu cha Thò Lò vào trong cuộc:

— Thưa quý ngài, khỏi nói thì chắc quý ngài cũng đã rõ, trước đây trường tôi đã phải gánh chịu rất nhiều tai bay vạ gió trong những vụ xuống đường tranh đấu của các học sinh. Hiện nay đang ở trong thời kỳ chấn chỉnh lại. Tôi thiết nghĩ, đừng chạm đến quyền lợi của giáo chức đã là một vấn đề khó khăn, mà đừng chạm tới quyền lợi của học sinh thì cái sự khó khăn trở ngại lại tăng lên gấp bội. Chúng ta cần phải thảo luận một cách kỹ lưỡng, ngõ hầu tìm ra được một lối thoát êm đẹp. Không nên hấp tấp mà hồng việc. Có mặt trong phiên họp ngày hôm nay trong số các chủ trường, chúng tôi nhận thấy sư huynh Thò Lò đây xứng đáng là người đề chúng ta tin nhiệm. Vậy thì xin sư huynh hãy phát động bồ đề tâm để cho chúng tôi noi tí..."

Cực chẳng đã, cha Thò Lò đành phải đứng lên. Tất nhiên, ngài vừa chửi thầm nhà sư và chửi thầm luôn các chủ trường: «Hà! Hà! Các anh lại muốn gắp lừa bỏ tay người. Các anh muốn ăn nhưng lại cóc dám khai khẩu, cứ chờ người khác làm sẵn cho mà ăn, như những kẻ ngồi dưới gốc cây chờ cho sung rụng. Nhưng mà ta đâu có ngần. Đã thế thì ta không ngần ngại chi mà không ném cái bó lừa ấy trả lại cho các người. Trường của ta nhỏ, giáo sư có vài

• XÌ CA RÔ

ba chục người. Dù ta có tăng lương cho họ đi chăng nữa, ta cũng có vô số cách khác để bù đắp. Còn trường của các người, có tới mấy ngàn vừa giáo sư vừa nhân viên, một khi cho tăng lương tuốt lượt thì các người, sẽ bỏ mẹ! Ta sẽ đưa ra đề nghị tăng lương cho các giáo chức. Chủ trường nào phản đối thì sẽ bị quần chúng phỉ nhổ vào mặt!"

Thế là cha Thò Lò nói một cách phom phom:

— Với giá sinh hoạt mỗi ngày một leo thang như hiện nay, nghĩ rằng vấn đề tăng lương cho giáo chức là vô cùng hợp lý. Có thực mới vực được đạo. Một khi ông thầy bị cái nạn đói rách nó luôn luôn ăn ngữ trước mặt thì làm sao mà có thể dạy dỗ học sinh cho nên người được.

Trước sự phát ngôn của cha Thò Lò, chủ trường Trọc Phú cay cú ghê lắm. Hắn tưởng rằng, cha Thò Lò đâu sao cũng là chủ trường, và một khi đã là chủ trường hay là chủ một cái nhà thờ đi chăng nữa thì vấn đề tăng lương cho các nhân viên không thể giải quyết ngay tức khắc được. Cái gì cũng phải từ từ, phải thông thả như cái tác phong của P.T.T tức là của Bru điện.

Ấy thế mà đừng một cái, ông cha này lại đề xướng luôn cái sự tăng lương. Bộ mình có in ra giấy bạc giả đâu mà tăng lương một cách vội vã thế. Ngay như nhà nước, muốn tăng lương cho công chức cũng phải bàn đi tán lại chán chê mà khi tăng cũng tăng giọt giọt, hưởng hồ mình là một xí nghiệp tư.

Tuy nhiên, Trọc Phú cũng chưa đến nỗi thất vọng lắm.

Cái ý kiến tăng lương này mới chỉ có một mình cha Thò Lò phát biểu mà thôi. Còn cả mấy

chục chủ trường khác. Sức mảy mà họ đã tán thành ngay. Cho nên hẳn bèn hưởng về phía cử tọa mà rằng:

— Thưa quý đồng nghiệp, cha Thò Lò vốn là một người đạo cao đức trọng, bất cứ một công việc gì, cha cũng nghĩ đến quyền lợi của quần đại quần chúng. Tuy nhiên, cha là một nhà tu hành, về việc đời, dù sao đi chăng nữa, cũng không thể có kinh nghiệm bằng chúng ta được. Vấn đề tăng lương này có rất nhiều khía cạnh để thảo luận cho ta nghe. Đành rằng là phải tăng lương, nhưng tăng lương theo cách nào? Giáo chức hy sinh một tí, chủ trường hy sinh một tí, rồi học sinh cũng hy sinh một tí, hay là tất cả những sự hy sinh ấy đều trút lên đầu lên cổ các chủ trường hết thảy. Cái vấn đề mà chúng ta cần thảo luận nên bắt nguồn từ đó.

Thế là hội trường ồn ã hẳn lên.

— Bấy lâu nay lỗ lã nhiều rồi, chẳng tời nhất định không có hy sinh. Nếu cần thì xin phọc mẹ bu tích để mở nhà sầm còn hơn.

— Cứ treo cái biển "House for rent", là Mèo sẽ đồ tới mướn ngay. Càng đồ phải vất vả.

— Nền theo một cái thuyết dung hòa: mỗi giới hy sinh một tí. Sẽ tăng học phí lên để bù đắp vào số lương bằng tăng cho giáo chức.

Trong khi ấy, một bố cử tọa nêu ra một vấn đề rức đầu khác.

Ấy là cái sự kiểm kê thuế vụ. Thằng cha này mặt mũi phì nộn, tay cầm cái điều xỉ gà gộc giờ lên và mồm phát biểu:

— Xin các đồng nghiệp nhớ cho rằng, những ngày gần đây các phái đoàn kiểm kê thuế vụ đã đi từng nhà để điều tra rất tỉ mỉ về tài sản, về lợi tức của từng gia đình. Họ đã tới trường của tôi phân phát cho cả một tập giấy đánh máy, trong đó bắt kê khai đủ các thứ tạp nham. Trường có mấy tầng lầu, có bao nhiêu lớp học, có bao nhiêu phòng tắm mát, Dặn tích của trường bao nhiêu thước? Ngoài ra họ lại còn bắt kê khai cả các xe tu bin, xe gắn máy, rồi ti vi, tủ lạnh, hầm bà lằng. Quý đồng nghiệp hẳn cũng biết rằng, năm nay, cái năm con chó này, và sang năm, tức là năm con heo, đều được mệnh danh là năm của thuế má. Chúng ta sẽ phải đóng thuế một cách ra rít. Việc kiểm kê ấy, tất nhiên không ngoài mục đích để điều tra lợi tức ứng thuế. Một mặt chúng ta phải đóng thuế, mặt khác chúng ta lại phải tăng lương, vậy thì thử hỏi rằng chúng ta sẽ vỡ nợ mấy hồi.

(kỳ sau tiếp)

Rửa đũa rửa bát

Ông chủ tịch Xóm Hò vừa mới thò lỗ mũi các nhà báo rằng ông có ý định đi tu. Tất nhiên không phải đi về thế giới tu huyền mà đi tu thật. Ông sẽ tới tu ở chùa Con chim làm bạn với sự tụng kinh gõ mõ cho qua ngày đoàn tháng.

Theo lẽ thông thường, khi người ta có ý khuynh hướng đi tu thì một là đã cảm thấy cuộc đời này là đàng chán, cóc muốn sống nữa, hai là muốn tìm một lẽ sống cao cả để đi vào cái cõi tận thiện tận mỹ.

Tuy nhiên, ở trường hợp cụ chủ tịch thì lại ngoài lẽ. Bởi lẽ, cụ vừa có ý định đi tu lại vừa muốn ra tranh cử đối giá một phát đề chơi mí đời, và cho vua biết mặt, chúa biết tên. Và nhất là gây nhiều sự bí bết hơn nữa.

Đất nước này mà thiếu cụ thì bỏ mẹ hết!

Vừa muốn đi tu lại vừa muốn hoạt động chính trị thì tất nhiên chỉ còn một cách là tu tại gia.

Sách nhà Phật có dạy rằng:

• Thứ nhất thì tu tại gia

• Thứ nhì tu chợ, thứ ba tu chùa.

Như vậy hẳn là cụ chủ tịch sẽ lựa chọn cái đường lối tu tại gia. Tu như rửa có rất nhiều cái lợi. Và tu như thế cũng lại còn được gọi là tu hú. Cụ sẽ tu mí lý bà chủ xe đò Bè Hát. Và hai người sẽ tu ngày, tu đêm cho tới khi nào đầu gối cụ chủ tịch mềm nhũn ra mới thôi.

Tu tại gia cũng là một lối tu phóng khoáng nhất trần đời, khỏi bị ràng buộc vào các giới luật của nhà chùa. Người đi tu theo kiểu ấy đương nhiên sẽ trở thành một thứ Bất Giới hòa thượng hay Bất Lương hòa thượng.

Phen này, Bất giới hòa thượng ra tái cử nhất định là sẽ ăn chắc.

Và xóm Hò sẽ có một ông sư chuyên môn phá giới làm chủ tịch thì kẻ ra cũng là một sự hay ho ra rít.

Tony Oánh và cô Hằng.

Cái vụ ái tình giữa Tony Oánh và cô Hằng kéo dài tới cả năm sáu năm lên và cả nước đều biết. Đám cưới của 2 người cũng là một đám cưới linh đình nhất trong năm con chó. Các tân khách tham dự có đủ mọi thành phần. Từ giới chính khứa sa lông, đối lập bằng mồm tới các đào kép cải lương và si la ma.

Nhưng cưới xong thì cô dâu và chú rể thốt nhiên tuyệt tích giang hồ. Mấy tháng nay không còn ai thấy bóng dáng chú Cuội và cô Hằng đâu nữa.

Hỏi ra thì mới biết rằng, tân lang và tân giai nhân đi hưởng tuần trăng mật ở Đalat.

Tony Oánh đã tuyên bố rằng, sau khi phỏng được cô Hằng thì nhất định sẽ rửa tay gác kiếm không lý gì đến chuyện thị phi trên chốn giang hồ nữa. Từ bỏ luôn cả cái nghề nắn bóp thời cuộc. Và ô-ô-lui luôn cả những vấn đề chính trị, chả có ăn cái giải rút gì hết.

Hiện nay Tony Oánh đang sửa soạn cho ra mắt một cuốn phim do cô Hằng thủ vai chánh. Cuốn phim này rút tựa trong cốt truyện "Yêu nhau bằng mồm" của nhà văn Hoàng Hải Thủy.

Đầu năm con Heo, khán giả mộ điệu si la ma sẽ được thưởng thức cái môn yêu nhau bằng mồm.

Tổ lô phân lên giá

Trước đây muốn xin một cái tổ lô phân, ta chỉ cần chi chừng bố năm chục nghìn là xong.

Nhưng bây giờ thời buổi kiểm ước và phân xuất ra quần, nên giá tổ lô phân cũng tăng tiến cần lao Cái số P.T.T của nước Mít bao giờ cũng chủ trương Phải Tôn Tiên và Phải Từ Từ, Phải Thông Thả.

Tổ lô phân ở nước ta đương nhiên trở thành một thứ siêu xa xỉ phẩm, còn có giá trị hơn cả xe tu bin và máy lạnh. Người ta đã đo lường cái bức thăng xã hội của một cá nhân qua cái máy khôn lịn ấy. Trong danh thiếp, càng có ghi nhiều số tổ lô phân bao nhiêu, thì chủ nhân của nó lại càng là những thứ người quan trọng, giàu lớn bấy nhiêu.

Tổ lô phân bị giờ cũng lại trở thành một món hàng có thể sang nhưng được. Giá thị trường hiện nay là ba trăm ngàn.

Còn như nếu muốn xin số mới thì quả là một sự khó khăn vô cùng cực. Hồ sơ xin có cả đóng, nhưng người ta đã tùy mồm mới cho. Và chỉ cho những đứa nào kín mồm kín miệng.

Có đôi khi thượng lương xong xuôi hẳn hoi, chỉ còn nạp tiền và mắc đường dây nữa là trọn vẹn, như trường hợp của một bác sĩ có phòng mạch ở bên số lẻ đường Trần Quang Khải. Cuộc điều đình đã đi tới một giá cả là 200.000 tỉ.

Nhưng sau đó bọn khôn lịn lại chệch ít quá, biểu ông đốc tờ kia về kêu thêm 4 người nữa. Mặc luôn một lúc 4 cái lộn ở trong 1 khu phố cho nó tiền đường đây và có thêm tiền. Ông đốc tờ rất cần tổ lô phân, phòng mạch mà thiếu tổ lô phân thì cóc còn ra thế nào nữa. Bởi vậy ông lại lóc cóc đi điều đình mí li mấy người bạn.

Tới lúc điều đình xong xuôi thì bọn khôn lịn lại trở mặt biểu rằng, bị giờ thời buổi phân xuất ra quần, giá 200.000 một cái tổ lô phân thì rẻ quá. Phải 300.000 không bớt một cắc. Bốn cái vị chi là một tề hai.

Tiền sư cha chúng nó ăn chi mà ăn lăm thế. Ăn bản như vậy, bố truyền đời báo danh cho biết, có ngày để con ra đầu sẽ vương và không có lỗ mồm!

Bộ mặt thật của HV về vụ tăng lương DB lên 134.000đ. 1 tháng

● HẠ VIỆN ĐÃ BÀN, ÁY THẾ MÀ CÓ MẤY ÔNG NGHỊ CŨNG MUỐN NGỨA NGHỀ CHẠY THEO.

Từ hạ Cưỡi năm chó, các vị dân biểu tổng kết thành tích bằng một hành vi khá ngoạn mục: đó là tự tăng lương mỗi đũa từ 105.000, lên tới 134.000 đồng mỗi tháng. Trong ba năm qua, đã có nhiều cái ngoạn mục, như buồn lịch, ăn cắp tượng Chăm mang về nhà chơi, nhập cảng lậu xi-líp và nịt vú đàn bà con gái, buôn lậu bạc Việt Nam, tạt quần khoe chim, v.v... Nhưng đó là những hành vi cá nhân. Lần này, cả một tập thể Hạ Viện, từ già đến trẻ, liền ông cũng như liền bà, đã hoan hỉ thảo luận chớp nhoáng rồi biểu quyết tăng lương cho mình. Mỗi đũa thêm được 30 ngàn mỗi tháng.

Đang khi đất nước rách nát về nạn kiệt ước, song hành, đang khi quá 7 phần 10 dân chúng lao động thiếu ăn, đang khi công chức quân nhân cực khổ, vợ đau không có tiền mua thuốc, con đói không có tiền mua sữa, đang khi ngân sách quốc gia thiếu hụt hàng chục tỷ bạc, phải ngửa tay xin ngoại bang, để chúng nó khinh cho như chó, thì những người đại diện dân lại tự tăng lương cho mình. Thật là vô liêm sỉ và lợm giọng. Lợm giọng hơn mũi cóc chết.

Phần đông dân biểu là ai? Trước khi bước vào quốc hội, họ là y tá chích đạn, có lẽ là cán bộ xây dựng nông thôn, cán bộ thông tin, công chức nhỏ, quân nhân cấp úy hoặc tá, lương hưởng trên dưới 15 ngàn mỗi tháng. Trong cuộc bầu cử 1967, nhờ cha cố, nhờ sư sãi, nhờ chánh quyền, họ đã được đắc cử và trở thành dân biểu.

Vào quốc hội, lương vot lên 95 ngàn đồng mỗi tháng, lại được đi ngoại quốc du hí miền phi và buồn lậu. Nếu biết tự trọng, chỉ cần một chút tự trọng, các dân biểu phải nên lấy làm sung sướng về cái địa vị mới của mình, cố gắng làm việc, đến ora cử tri và đất nước. Nhưng không, bọn ghê lô, bọn sâu quàng, dù cho chúng nó ở lâu dài cầm thạch, thì vẫn là bọn ghê lô, sâu quàng, ngồi đầu cũng gãi sồn sột, hôi hám quá sức.

Khi tăng lương cho mình lên tới 134.000 đồng mỗi tháng, các dân biểu đã hiện nguyên hình, trần trụi trước dân chúng, với thân hình lộ loét, nặng mùi như cóc chết. Không thuốc nào chữa nổi, chỉ có lấy hắc ín mà quét.

Có điều lạ, là trong vụ tăng lương bản thân này, những dân biểu từng về ngược đối lập với hành pháp, những kẻ vẫn đòi làm cách mạng xã hội, những đũa vẫn oang oang đòi hòa bình tức khắc để chấm dứt nghèo khổ cho dân chúng, tất cả những người ấy nằm ở khe nào mà không

thấy lên tiếng? Nhóm Xã Hội Mới với Hồ Văn Minh, Lý Quý Chung, Nguyễn Hữu Chung, Ngô Công Đức, chui rúc ở đâu?, có mặt ở Hạ Viện khi biểu quyết tăng lương không mà không lên tiếng chống đối? Tại sao không thay quý vị đối lập cao cả ấy mở miệng hộ thẳng dân, ngăn cản đồng viện đứng làm việc vô liêm sỉ.

Mới đây, Chừa Ân Quang công khai khoe rằng mình năm được 30 0/0 dân biểu Hạ nghị Viện. Ba mươi phần trăm là 45 dân biểu tất cả. Thế thì cái số dân biểu Ân Quang ấy hoan hỷ nằm ở đâu, mà không thấy lên tiếng phản đối việc tăng lương. Ô hô cách mạng, Ô hô hòa bình tức khắc, Ô hô dân chủ, Ô hô tranh đấu! Méc.

Sau vụ tăng lương vô liêm sỉ này, từ nay về sau cho đến hết nhiệm kỳ, các vị đối lập cao cả ở Hạ Viện hãy im mệ cái mồm đi cho nó đư ợc việc. Đừng có lèm bèm đối lập nữa, kéo trẻ nít nó... vào mồm. Đối lập gì, cách mạng gì, khi bản thân hãy còn quá bản.

Đó là chuyện Hạ viện.

...Đến Thượng

Bây giờ nói về Thượng Viện. Khi thấy Hạ Viện tăng lương lên 134 ngàn đồng một tháng, có nghĩa là hơn lương của mình gần 50 ngàn, một số Nghị sĩ cũng lấy làm cảm động lắm, bèn họp riêng và nạt với nhau, nhất tề họp lại đòi tăng lương cho hợp lẽ công bằng. Theo ký giả XI của báo ông Trương, thì cuộc họp rất là cảm động. Một ông Trương được tiếng là có "lòng ái quốc" nhất

Việt Nam, đã xoa xoa 2 bàn tay, phát biểu ý kiến, nói xa xôi rằng: người ngoại quốc họ vẫn cho rằng giá trị Nghị Sĩ chúng ta không bằng giá trị dân biểu, vì lương dân biểu cao hơn chúng ta. Rồi ông đề nghị một cách rất ái quốc rằng: không nên để có sự sai biệt như vậy. Nếu tên Tartuffe ngồi đây, mà nghe ông Trương thổ lộ "lòng ái quốc", chắc phải than rằng: "Ô hô, ta đã đạt đến mức tối cao của sự đạo đức giả, thế mà nó còn hơn ta nhiều".

Sau đó là ông Hoàng Xuân Tóc Đỏ, một đảng viên kỳ cựu thuộc cùng đảng của cái ông Tổng Trưởng Chiêu Hồi, tục quen gọi là ông Tổng Râu cai quản Bộ Con Chim, và đàn em của đại lãnh tụ họ Hà. Ông Hoàng này cũng lên tiếng cổ vũ tăng thêm phương tiện cho nghị sĩ, và đòi áp dụng nguyên tắc lương nghị sĩ phải bằng lương dân biểu. Người ta còn nhớ, thuở sinh thời, Tây gia De Gaulle rất ghét đảng phái, ông ta đã nói câu bất hủ sau đây: "Mấy ông đảng phái, nhất là

GÃI SĨ

mấy ông đảng phái vẫn tự về ngược là cách mạng, hãy cho họ một chức Bộ Trưởng, hoặc một cái xương còn dính thịt, họ sẽ thôi nói cách mạng". Câu này chỉ đúng đối với mấy người đảng phái cách mạng bên Tây. Còn bên ta, những ông cách mạng như ông nghị Hoàng Xuân Tóc Đỏ chẳng hạn, rất là không bản, cho nên câu nói của Tây gia De Gaulle sai bét.

Sau ông Trương "lòng ái quốc" và ông Hoàng Xuân Tóc Đỏ, có vài nghị sĩ lên tiếng, cũng đòi tăng thêm phương tiện cho nghị sĩ. Buồn

cười nhất là cái nhà ông cụ giáo thuộc liên danh Ân Quang, nói oang oang đòi tăng lương, mà cái cửa sổ thì mở, thành ra bọn nhà báo ở ngoài nghe thấy hết. Lẽ ra, chuyện tăng lương, họp kín, thì nên nói nhỏ nhỏ cho nó đỡ mắc cỡ, ai lại cứ oang oang nói lớn. Thành ra kín cũng như không.

Rất may, phe đối tăng lương chỉ là một thiểu số nhỏ bé, khoảng 5 người ở Thượng viện, lại không phải là những người có ký lô tại nghị trường. Vì vậy, sau khi các ông Đặng

văn Sung, Vũ minh Trân, và nhất là Nguyễn Văn Chức, nhũ danh Bóp Kennedy Việt Nam lên diễn đàn tung chường, quyết liệt chống việc tăng lương, phe của ông Trương có nhiều "lòng ái quốc" bèn rút lui có trật tự.

Cuối cùng, Thượng Viện đã quyết định không tăng lương các nghị sĩ. Quyết định ấy có tầm vóc lịch sử, và đã đóng góp một phần nào vào việc giữ lại một phần nào uy tín cho chế độ.

Lúc đó là 5 giờ chiều ngày 30-12-1970.

GÃI HÃNG

THƠ GÃI

Già mồm

Sáng 2-1-71 vừa qua, Hạ viện đã họp khoáng đại để tiếp tục thảo luận về dự luật bầu cử dân biểu.

Cuộc thảo luận về các điều kiện ứng cử rất là sôi nổi. Một số dân biểu đề nghị cấm những người làm tay sai cho ngoại bang, xuyên qua các tổ chức chính trị và cơ quan tình báo ngoại quốc, hoặc thiếu thuế của quốc gia.

Chửi nhau một hồi, rồi điều kiện trên bị bác bỏ. Thôi đi mấy cha! Mấy cha bản thấy mẹ, mà cứ làm già, như con nhà danh giá. Nếu điều kiện trên mà được chấp thuận, thì sức mấy các cha có đủ điều kiện tái ứng cử.

Trong phiên họp kế trên, ông Dân Biểu cháu 3600 đời của Đức Không Tử còn nói rằng: "Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nên lên tiếng đình chính một nguồn tin cho rằng vì áp lực của Tổng Thống nên Ủy Ban Nội Vụ Hạ Viện đã gạt bỏ các điều khoản ngăn chặn Nghị viên ra tranh cử dân biểu."

Chẳng lẽ ông Dân Biểu định bắt Tổng Thống đình chính tin đồn... có thiệt. Dự luật đang chống đối khoảng 7 điều 10 trong dự luật bầu cử Tổng Thống vì hiến và phần dân chủ. Nếu dự luật bầu dân biểu lại cấm cửa các nghị hèn, thì sự chống đối cái nó sẽ ảnh hưởng tới cái kia, nguy hiểm lắm. Ủy Ban Nội Vụ Hạ Viện thuộc khối thân hành pháp, biết rõ điều bất lợi đó, nên đã nhượng bộ các nghị hèn ngay. Cấm nghị viên ứng cử dân biểu, thì có lợi cho các dân biểu tái ứng cử, nhưng có hại cho Tổng Thống, vì Tổng Thống phải "giơ đầu chịu báng", nên ủy ban nội vụ HV đã có một thái độ "hy sinh cứu chúa". Sự thật rành rành, mà cứ già mồm, kỳ quá!

Một lư

Ông Nghị Đạt, người đã từng có hành động hung hãn xé dự thảo luật ngân sách trước Thượng Viện, hô hoán là hành pháp bịp lập pháp, đã công khai

chửi Tổng Ngốc là may mà dân chúng không biết mặt, chứ nếu biết thì dân gặp ngoài phố sẽ xông vào mán thịt liền.

Tổng Ngốc ừc, bèn phản pháo rằng Nghị Đạt có những lời lẽ mạt rạ, kêu gọi thú tính. Nghị Oánh bình đồng viện bèn tuyên bố Tổng Ngốc có những lời lẽ như "hàng tôm hàng cá".

Trương chửi nhau như vậy là xong, ai ngờ Nghị Oánh còn biện thư bắt Tổng Ngốc xác nhận có phải thật sự đã chửi Nghị Đạt mạt rạ không? Nếu thật, sẽ đem Tổng Ngốc ra mán thịt trước khoáng đại Thượng viện.

Thơ Gãi xin cái mấy ông, theo luật giang hồ, chửi nhau như vậy là "môn đăng hộ đối" rồi. Hai thằng đánh một chảng chột cũng què, hai Nghị chửi một mình Tổng Ngốc, như thế đã quá đủ, còn định làm lớn chuyện cho bản tài cử tri?

Nobel Giao Chi

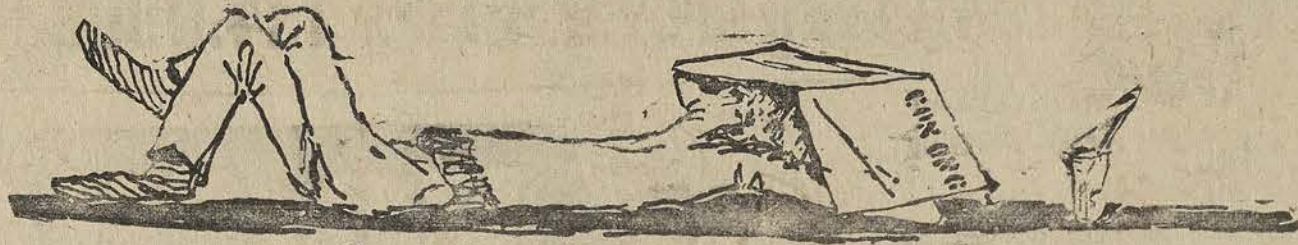
Lần đầu tiên, Hàn Lâm Viện Thụy Điển đã viết thư cho cố đạo Thanh Lăng, Chủ tịch Hội Văn Bút VN, yêu cầu VN giới thiệu ứng viên tham dự giải văn chương Nobel, thứ chánh hiệu Thụy Điển, chứ không phải loại "Nobel Ma Nữ" như ông Tổng "ngây ngô" đã giật được cách đây hai năm.

Cố Đạo Thanh Lăng vừa kêu gọi các giới tham gia việc đề nghị trên.

Đề nghị ai bây giờ, chẳng lẽ đề nghị Cụ Thanh Lăng, kỳ quá!

Theo truyền thống giải Nobel được cấp cho các nhà văn lớn, có tác phẩm hay. Cho nên, nếu được quyền đề nghị, thằng Thơ Gãi này xin đề nghị Kim Dung dự giải Nobel. Tuy Kim Dung là người Tàu, nhưng ta cũng có quyền đề nghị, cũng như năm ngoái, các nhà văn Pháp đã đề nghị một nhà văn Nga, và ông này đã đoạt giải. Kim Dung là nhà văn được nước ta đọc nhiều nhất.

Vậy còn đợi gì mà không đề nghị ông này. Chớ chẳng lẽ đề nghị... Cậu Chó à!

Cả kê dê ngỗng

Thanh lọc hàng ngũ ký giả

Cùng với việc bảo vệ sinh mạng và chống hành hung ký giả, cần phải có một sự thanh lọc hàng ngũ ký giả. "Tiền trách ký, hậu trách nhân". Phải trách mình trước, rồi sau mới trách được người. Thú thực là khi làm việc chống hành hung ký giả, tôi đã thoáng một chút ân hận. Tôi chỉ nghĩ tới người, mà không nghĩ tới hàng ngũ của mình. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, tôi thấy rằng vẫn chưa có gì là muộn.

Nghề ký giả có phải là một nghề cao quý hay không? Tôi không dám trả lời. Dù bốc thơm hay bốc thối, thì cũng vẫn là mang tội. Nhưng thấy rằng lâu lâu đọc báo, lại thấy có kẻ mạo xưng là ký giả, đi dọa nạt thiên hạ. Tôi thấy cái nghề này, đầu sao, cũng có được một chút vinh dự. Chẳng ai thêm mạo nhận là Tổng Thống là Tổng Trưởng, mà lại chỉ mạo xưng là ký giả, thì tôi chắc cái nghề làm ký giả còn nặng hơn mấy nghề kia.

Bởi vì yêu nghề, nên tôi phải cố làm đẹp cho nghề...

Trên nước này, chưa có một trường nào dạy làm báo. Có vài ba đại học, thành lập một phân khoa báo chí, nhưng đào tạo thành những người lãnh đạo báo chí, chưa thể đào tạo thành những ký giả. Người đi làm báo ở xứ này, đều chỉ trông cậy vào khả năng thiên phú và kinh nghiệm nghề nghiệp. Tất cả những cái đó, không trường nào có thể dạy nổi.

Khi Nhà Nước muốn đầu tư trí thức, muốn có một bác sĩ, một kỹ sư, chỉ cần bỏ tiền ra, phát một học bổng. Sau một vài năm, Nhà Nước sẽ có một bác sĩ, một kỹ sư. Nhưng nếu cần có một nhà văn, một nhà báo, Nhà Nước chúng ta chẳng thể nào tung tiền ra mà có. Cái khó và cái quý của ký giả là ở chỗ đó. Vì vậy, chúng ta có quyền đòi hỏi một sự tru đãi. Nhưng việc đầu tiên là phải thanh lọc hàng ngũ của chúng ta trước đã.

Nói tới việc thanh lọc hàng ngũ, là lại phải nói chuyện với Nghiệp Đoàn Ký Giả. Đó là một điều mà tôi không muốn một tí nào. Nhưng bắt buộc phải nói, vì dù sao, Nghiệp Đoàn này không phải là một Nghiệp Đoàn "hữu danh, vô thực". Nghiệp đoàn thành lập có giấy phép, có trụ sở, có một số đoàn viên, như vậy cũng gọi là có thực lực. Nhưng phải rất buồn mà nói rằng, có thực lực, nhưng chưa có uy quyền.

Lỗi này, chẳng phải tại ai... Chỉ tại vì tình trạng báo chí ở xứ này, những lúc gần đây, đã xuất bản một cách vung vít. Hơn ba chục tờ nhật báo cho 1 dân số nhỏ bé, khiêm nhượng, mà trong số đó, dân số đọc báo lại càng khiêm nhượng hơn. Các ký giả chuyên nghiệp, phần đông đã dính cứng ở một nhật báo cổ thụ rồi, nên những nhật báo mới ra là cần phải "tuyển lựa tài tử" một cách "đầu võ rùng". Có nhiều khi đưa con, đưa em của chủ báo vào tờ báo, giữ những chân cần tới khả năng kỹ thuật làm báo, nên giá trị của ký giả dần dần xuống dốc. Đây là còn chưa kể đến sự huênh hoang tuyên bố của các ông ký giả người nhà, cứ làm như cha thiên hạ, đã làm cho cả những người ngoài nghề và trong nghề đều chán nản, khinh ghét...

Có một lần, tôi đã hỏi chơi anh Chủ Tịch Nghiệp Đoàn một câu: "Chúng mình có chừng bao nhiêu ký giả?" Anh không trả lời được vì con số đó, mỗi ngày một khác. Hơn nữa, Nghiệp Đoàn ta, ngày mới thành lập, đã không chịu phổ biến một luật lệ, một nội qui khắc khe, để kiểm soát công việc làm của đoàn viên. Nếu có một điều lệ "chỉ có những ký giả thuộc Nghiệp Đoàn Ký Giả, mới được hành nghề", thì ngày nay, đâu có xảy ra cảnh "loạn ký giả" như thế này...

Không có gì buồn lòng bằng, phải lắt đầu, không dám nhân người viết báo đó là đồng nghiệp, vì biết rằng bạn ta có nhiều hành động rất lem nhem. Viết một bài điều tra, phóng sự, phanh phui những sự tham nhũng, tệ đoan ở một địa phương hay cơ quan nào đó, viết một cách "lưng lơ con cá vàng", rồi ngồi chờ người đi điện thoại tới điều đình. Những cảnh đó không thiếu gì ở tòa soạn một vài nhật báo. Tin ký giả đi làm tiền thiên hạ, bây giờ không được coi là một tin quan trọng, được chạy thành "vơ đét", mà chỉ nằm gọn trong mục từ thành đến tỉnh, chung với những tin xe cán chó, chó cán xe. Như vậy thì có vinh dự gì cho nghề làm ký giả?...

Vì sao mà lại xảy ra tình trạng đó? Tôi lại phải nói tới trách nhiệm của Nghiệp Đoàn ta. Trong tất cả những điều lệ và nội qui, không tìm thấy ở đâu, có một qui chế lương bổng cho ký giả. Phần nhiều, lương bổng đều do chủ báo ấn định. Trả nhiều, trả ít, tùy quyền chủ báo. Tôi lại còn thấy xảy ra một vài trường hợp, chủ báo không trả lương cho ký giả, mà trái lại, ký giả lại phải trả tiền cho chủ báo. Như vậy, sự làm tiền của ký giả, được coi là chuyện dĩ nhiên.

Chủ báo là một giống rất khôn... Cũng có những ông chủ báo nghĩ tới ký giả, nhưng số này rất hiếm. Phần đông, các ông chủ báo dùng ký giả như vắt chanh. Hết nước thì liệng bỏ, không thương tiếc. Có một ông chủ báo, muốn giữ ký giả, đã tập cho ký giả nhiệm vụ tạt xấu, kể cả việc... hít cheác. Rồi tới khi nghiệp ngập, thì ông chủ báo bớt tiền lương của ký giả này một cách rất có chính nghĩa. "Đưa cho mày nhiều, thì mày cũng chỉ lại đi... hết. Đưa ít để mày... đong ít đi". Mới nghe thì tưởng như ông đầy lòng nhân đạo, nhưng nếu biết chuyện, mới biết rằng ông là bậc thầy, trong nghề bóc lột.

Không phải chỉ có chủ báo mới bóc lột ký giả. Mà nhiều khi, chính ký giả cũng bóc lột ký giả rất kỹ. Ký giả lớn, bóc lột ký giả nhỏ. Đó là chế độ cai thầu. Nhận một trang báo với giá gần một trăm ngàn một tháng, rồi kêu tới năm sáu chú ký giả nhỏ, phần nhiều là sinh viên còn đang đi học, phát cho mỗi tên mỗi tháng mười xấp, để làm trang báo đó. Ấy thế là cứ ngồi chơi, soi nước, mỗi tháng cũng có mấy chục ngàn. Nhận độ vài trang báo cho vài ba tờ báo là đã có quyền hưởng một số lương ngang với lương Tề tướng.

Làng báo, từ trước tới nay, mặc ai người đó sống, từ lâu đã quen rồi, khó lòng mà sửa đổi. Nhưng tôi cũng muốn Nghiệp

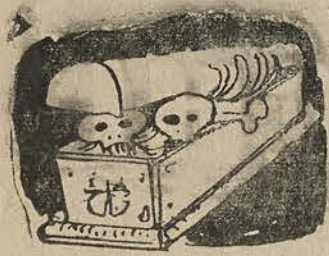
Đoàn ta bắt đầu lại, bằng cách ấn định một số lương tối thiểu, bắt buộc chủ báo phải trả cho ký giả. Cố gắng kết nạp được hết những ký giả lâu năm trong nghề, để lập thành một nơi huấn luyện những ký giả trẻ, đặt ra cấp đẳng để làm phóng sự và viết tường thuật. Như viết tường thuật những buổi hội nghị hay nhóm họp, ở trong nhà, ít nắng, ít mưa, cần tới chất xám, thì phải để cho ký giả đã có tuổi. Còn làm phóng sự, viết tường thuật những gì ở ngoài đường như biểu tình, xuống đường, chiến trường v.v... thì nên để cho các ký giả trẻ... Đây là tôi chỉ nói thí dụ như vậy... Nghiệp Đoàn ta có nhiều công việc cần phải làm để cho Nghiệp Đoàn ta trở thành một đoàn thể mạnh. Mà việc cần thiết vẫn là sự kết nạp và thanh lọc. Thà rằng chúng ta chỉ có một số ít người, còn hơn là có một con số đông đảo, mà không chỉ huy và kiểm soát nổi.

Khi thành lập Ủy ban Bảo Vệ Sinh Mạng và chống hành hung ký giả, những "sáng lập viên" đã vấp phải một câu hỏi bất ngờ. "Thế nào là một ký giả?... Phải định nghĩa được danh từ ký giả, thì chúng ta mới có được sự chính danh. Danh có chính thì ngôn mới thuận. Rồi khi đã định nghĩa được rồi, người mà chúng ta định bảo vệ và chống hành hung, có còn được xứng danh ký giả nữa không?" Một câu hỏi, đưa tới vài ba câu hỏi, như một thế võ gồm nhiều chiêu thức trong truyện kiếm hiệp Kim Dung...

Nếu Nghiệp Đoàn ký giả có đầy đủ uy quyền, thì giải quyết việc này thật dễ. Chỉ cần đặt một lá thư, mời cả hai bên, người hành hung và người bị hành hung, tới đối chất, trình bày sự việc. Nếu ký giả có lỗi, sẽ bị trừng phạt bằng cách ra một thông cáo, đăng trên khắp các báo, cảnh cáo ký giả này. Nếu người hành hung có lỗi, cũng làm một việc tương tự, rồi nhờ cấp có thẩm quyền với đương sự phải có biện pháp. Nghiệp Đoàn, lúc nào cũng phải có một tác phong kèn cang. Phải nghĩ rằng mình ngang hàng với cả ba quyền Hành Pháp, Lập Pháp và Tư Pháp. Chủ Tịch Nghiệp Đoàn phải như Chủ Tịch Quốc Hội, khi đã phần nọ, thì phải là một con phần nọ đẹp.

Tôi không có quyền gì để làm công việc thanh lọc hàng ngũ ký giả. Có nhiều lúc, tôi cũng không biết rằng mình có phải là ký giả hay không?... Tôi làm rất nhiều nghề. Chỉ mấy năm nay, mới xông vào làng báo. Tôi có thể bỏ nghề này để làm một nghề khác, nhưng cứ nghĩ tới số phận những người làm báo ở xứ này, lại thấy rất buồn...

Báo Mẹ

□ BÁO MẸ

Hồi dương liệt lão...đi tu?

Sau khi bị anh Huy teo chim vạch vôi kẻ xấu cho cả nước biết, cái vụ ngâm ký giấy cho đầu con xuất ngoại «công du» bằng tiền ngân quỹ Nhà Hát Tây, Hồi Dương Liệt Lão lấy làm chán đời ghê lắm, ăn uống kém ngon hẳn mà ngay đến bà chủ xe đồ cụ cũng chả còn thấy hấp dẫn mẹ gì nữa.

Hóa nên tuần rồi đây, Liệt Lão đã than thở với báo chí rằng cụ nhứt định sẽ đi tu trên núi Tả Lơn để rũ sạch hồng trần. Tuy nhiên, vẫn theo sự tiết lộ của Liệt Lão, cái sự nhứt quyết đi tu ấy là ra là năm năm nữa mới thực hiện vì lẽ để hiểu cụ còn cần có mặt tại nhà hát tây thêm một nhiệm vụ để kiếm thêm tí vốn dựng lo việc trương chèo sau này.

Chưa biết ngày Liệt Lão lên núi tầm đạo đó thì bà chủ xe đồ có được duyên phước tháp tùng chăng?

Có điều, theo nhóm Con Ong được biết, rất nhiều người đang cầu mong cho thời gian sớm trôi qua để không khí nhà hát tây được lành mạnh hơn.

Một «Liên Hiệp Phụ Nữ Bảo Vệ Hạnh Phúc Gia Đình» sắp ra đời?

Từ ngày chiếm giải thưởng «Thanh Tâm», cô đào cải lương Thanh Nga đâm ra được nhiều ông lớn đề ý tợn. Đặc biệt nhất là thời gian gần đây, đào Thanh Nga được cả hai ông lớn cùng mang họ Phạm mê như điên, mặc dầu ông nào cũng vợ con đùm đê cả. Bằng chứng cụ thể nhất là trong buổi ra mắt phim «Loan Mắt Nhung» tại rạp Rex hồi hai tháng trước, hai ông lớn họ Phạm này cùng tới coi và ông nào cũng thờ dài bút rút ra mặt khi thấy đào Thanh Nga xuất hiện trên màn bạc trong một pha mùi mẫn can không nổi với kếp Thanh Trà.

Hóa nên sau vụ đào Thanh Nga bị «hai bà lớn nọ» tìm đến tận phim trường đánh ghen và toan «ám sát» vờ xây ra tuần rồi, dư luận cho rằng «hung thủ» không thể ai khác hơn là phu nhân của hai ông lớn họ Phạm kể trên. Sở dĩ thiên hạ đều nghĩ chung như vậy vì trước kia trong vụ vũ nữ Cẩm Nhung bị án át xít, cũng từng do hai bà lớn liên hiệp mí nhau mà hành động. Lịch sử vốn luôn tái diễn mà! Và nếu cái sự tái diễn này cứ xảy ra đều đều thì chỉ trong tương lai gần đây thôi, chắc chắn Giao chỉ quốc chúng ta sẽ xuất hiện thêm một hội phụ nữ mới, cạnh tranh với hội phụ nữ của bà chị Ngô Bá Thành. Hội đó,

theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, sẽ kết nạp hội viên toàn các bà lớn ưa đánh ghen và có thể mang nhãn hiệu bay bướm là «liên hiệp phụ nữ bảo vệ hạnh phúc gia đình» chẳng hạn!

Cái thâm của sự cụ Thiện Minh

Nhân ngày kỷ niệm Phật Thành Đạo, quý sự cụ Ấn Quang đã lại họp báo để công bố bản tuyên cáo của giáo hội về hòa bình VN. Điểm đặc biệt trong buổi họp báo này, sự cụ Thiện Minh «người về từ Nhật Bản» không quên mang chuyện Nhật Bản ra khoe lại mặc dầu câu chuyện đã cũ sì, vì cách nay hơn tháng chính sự cụ cũng khoe 1 lần khi mới chân ướt chân ráo từ Kyoto nhào về tới nước Ấn Quang. Nên chi đại diện báo chí phần đông đều lấy làm một sự nản chí không chịu được, nhiều tên buồn ngủ ngáp không buồn che miệng nữa.

Có lẽ cảm thấy bề mặt và cụt hứng vì chuyện này ghê lắm cho nên tới phần chất vấn, sự cụ Thiện Minh đã mừng húm lúc «bắt» được một tên nhà báo nêu câu hỏi về cái gọi là... hội nghị Diên Hồng. Đúng là dịp may bằng hột soàn, sự cụ Thiện Minh liền nghiêm khắc «cảnh cáo» báo chí sao ngu tối quá, đặt câu hỏi không chính, không rõ, mà lại còn... quá cũ nữa.

Nhóm Con Ong vô cùng khâm phục cái thâm của sự cụ Thiện Minh, và đều nghĩ rằng một nhà tu hành mà thâm bự như thế thì lo gì chẳng hoàn thành chánh quả nơi cõi «A Tỳ» mai sau! Lành thay!

Địa ngục môn

Phang nặng thế

Tương thuật về cuộc họp kín của các ông nghị Thượng Viện chung quanh việc tăng lương hay không tăng lương dân biểu, nghị sĩ, tờ Sự Thật một tờ báo mà nhiều kẻ thổi mồm cho là thân nhà nước đã chạy một cái tít ba cột «Phiên họp đồng nhất tại phòng 102 phơi bày những bộ Mặt Mệt dân cư». Theo ông Sự Thật thì sự thật được kể như sau: «Không ai có thể ngờ được rằng chính những nghị sĩ tên tuổi tại Thượng Viện, kể cả một số nghị sĩ trong liên danh Hoa Sen đã thất vọng gào nê vì chưa được tăng lương như dân biểu... Trong phiên họp này một trong ba ông giữ chức vụ chủ tịch, đệ nhất và đệ nhị phó chủ tịch đã lớn tiếng biện bạch và ủng hộ cho việc tăng lương các nghị sĩ. Một người mang danh cách mạng thuộc một chính đảng cũng đã quyết định nên tăng lương cho các nghị sĩ chỉ có những nghị sĩ sau đây không đồng ý tăng lương đó là các ông Đặng Văn Sung, Nguyễn Văn Chức, Tôn thất Niệm, Vũ minh Trân.

Đó là phiên họp kín buổi sáng, có 4 trên 40 ông chống tăng lương, nhưng buổi chiều thì tới 16 trên 36 ông chống tăng lương, chống trong một phiên họp công khai.

Cứ kể con số 16 đó cũng là đẹp lắm rồi, nhưng vì thua nên số lương vẫn được tăng, và 16 ông chống tăng lương nhưng cuối tháng cũng sẽ lãnh đều nguyên số lương mới đó. Như vậy các ông chống tăng lương đó thiệt khôn, vừa có tiếng lại vừa có miếng, còn những ông kia là đại, vì lên tiếng tranh đấu lên lương, vừa bị chửi mà lương lãnh cũng chỉ bằng những tháng... nó miếng chống tăng lương.

Nhưng ông Sự Thật gọi các đảng nghị sĩ là Mặt Mệt thì kể cũng là phang quá nặng tay. So sánh giữa Nghị Sĩ và Dân Biểu thì các Nghị Sĩ sạch sẽ và có học hơn Dân Biểu nhiều.

Bắt đầu kham khổ

Trong buổi tiếp tân nhân tết Dương Lịch năm nay, ông Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã đãi phái đoàn ngoại giao toàn bằng đồ nội hóa. Ông Tổng Thống đã mời rượu nếp than thay vì Uýt Ky, Sâm Banh như mấy năm trước, và hút thuốc Ruby, Bát Tốt thay vì Craven «A» hay ba số năm (555). Trước đây ông Tổng Thống đã nhiều lần kêu gọi mọi cấp thuộc quyền hãy tiết kiệm, hãy kham

khô... chán hưng kinh tế nhà nước, nhưng các quan lớn dưới quyền đầu có thêm nghe, tiền nhà nước do dân đóng góp chứ có phải tiền của mình đâu mà cần tiết kiệm, vì vậy trong những buổi tiếp tân của các bộ phủ, sâm banh cứ nổ bom bốp, nho táo ề hề, và hơn nữa lại có châu rùa mặt bằng những màn thoát y vũ trăm phần trăm.

Thấy thuộc cấp không làm, ông Tổng Thống bèn làm, việc làm đã chứng tỏ ông Tổng Thống có thiện chí, có thực tâm muốn cải tổ, cải thiện hay làm một cái chi chi đó cho quốc gia này, nhưng chẳng hiểu việc làm của ông Tổng Thống có được bao nhiêu các ông lớn dưới quyền noi gương đây. Và riêng ông Tổng Thống, liệu ông chỉ có làm chuyện kham khổ này một lần hay còn làm dài dài.

Lỡ dĩ hỏi vậy, vì dân chúng thường hay cả nghi, trong những năm kháng chiến, ông già Hồ cũng hay trình diễn kham khổ, mỗi khi đứng trước mặt các cô các chú cán bộ cấp trung hay trước nhân dân, ông già Hồ thường móc túi lấy gói thuốc lá T hàng Long, một xán phẩm nội hóa ra hút, nhưng chỉ hút vài hơi rồi cầm chơi, và sau đó về phòng riêng, ông già Hồ mới rút thuốc Phi Lip ra hít, và hít thật say sưa, trở lại ông Tổng Thống nước ta, ông trước đây lên án những kẻ uống bốn ly Uýt Ky một ngày, nhưng ông nghị Huỳnh văn Cao tiết lộ mỗi lần ông vào thăm ông được mời uống tới hai ly uýt ky, nhưng đó là chuyện trước, còn bây giờ ông Cao có vô dinh, ông sẽ được mời uống nước với.

Theo gương ngài nghị Mậu

Cũng như bao nhiêu người dân, ông nghị Mậu cũng nhận được một giấy của bộ thu thuế, đó là cái giấy kiểm kê thuế vụ, nhưng nhiều người cho đó là cái giấy kiểm kê tài sản. Ông Nghị Mậu đã trả lại bộ thu thuế cái giấy, đó với một văn thư móc họng: «Bộ thu thuế dựa vào luật nào để phổ biến và bắt dân phải khai theo tờ giấy này?» Bọn Con Ong cũng mỗi tháng nhận được tờ giấy như trên, và đang chờ bộ thu thuế trả lời ông nghị Mậu, nếu bộ trả lời không thông thì bọn Con Ong cũng sẽ kính cần trả lại bộ thu thuế tờ giấy trên với lời phụ đề: «Thành thật chia buồn».

Dường như ông luật sư của bộ thuế vụ, người cãi lại ông nghị Chức trong vụ kiện thuế kiện ước, một thứ thuế không có căn bản pháp lý đang bù đầu bên chồng sách luật để kiểm xem những điều khoản nào cho phép bộ thu thuế được phổ biến cái giấy kiểm kê trên, ng ỡ hầu dựa vào đó mà tận thu thuế vụ, hay tận móc hầu bao của thảng dân khổ rách áo ốm vốn đã rách như sơ mướp vì chánh sách thuế má hiện hành.

QVK Phan quang Đán suýt bị đòi nợ miệng!

Cũng trong tuần rồi, theo sự tiết lộ của đảng DB Trần quý P hong, dân chúng Quảng Ngãi đã làm le kéo nhau vô Saig on để «hỏi thăm sức khỏe» người QVK Phan quang Đán... về tội hứa hiều. Hỏi ra thì được biết trước đây, nhân chuyến ra thăm xứ Quảng với phái đoàn Công Kỳ Nghệ gia, Quốc Vụ Khanh Đán nhân lúc hăng tiết vật đã hứa yểm trợ bảy chục triệu cho dân Quảng Ngãi. Nghe số tiền quá lớn, dân Quảng ai cũng sáng rực cả mắt với bao nhiêu là vọng tràn trề.

Thế nhưng (cái nhưng chó đẻ đây) ngưng mãi cỡ chờ chờ đợi, dân Quảng vẫn chả thấy ông QVK họ Phan gởi cho một đồng xu teng nào hết trơn. Mong mãi mong hoài chịu hết nổi, cuối cùng họ bèn nổi sùng tặng ông một «ra sông» tinh của ngon vật lạ nhất thế giới và bàn nhau kéo vô Saigon kiểm ông đẻ... tri ơn. Rất may nhờ sự tốt can của quan tổng đốc xứ Quảng nên cái dự tính vừa kể không thành, bằng không chưa biết đại nhân Phan hiều sẽ phải đối đáp cách nào cho trôi 70 triệu!

Nhóm Con Ong vừa một cười lại vừa chê đồng bào xứ Quảng ngây thơ thấy mẹ, rõ ràng chả hiều chính trị chính em gì hết trơn. Xưa nay cái trò hứa cưới chẳng từng là bài kinh nhất tụng năm lòng của các đảng chính chi ra chính chi vô Giao Chỉ đó sao? Và chẳng, luật pháp minh định rằng muốn đòi nợ người nào thì phải có biên lai chứng minh đảng hoàng. Nay đồng bào xứ Quảng muốn vô Saigon đòi nợ Phan hiều thì liệu có đầy đủ giấy tờ không đã? Chứ căn cứ vào một lời nói thì sức mấy mà đòi được. Ấy là cũng may chưa ai kịp thực hành, bằng không nhất định sẽ còn lỗ vốn tiền mấy bay đi chuyện nữa kia!

— Tiếng hát của Tình yêu, của Quê hương, vọng đến với chúng ta mỗi đêm:
— Nơi chốn ấm cúng, thanh nhàn, của bạn và gia đình bạn

ĐÊM MÀU HỒNG

Phòng trà ca nhạc 36, Nguyễn Huệ Saigon
Điện thoại: 91.920 — 91.921

